

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 10. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 28. november 2014

Tidspunkt: Kl. 10.00

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Morten Bødskov (S), næstformand, Jacob Lund (S), Helge Vagn Jacobsen (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Finn Sørensen (EL), Jakob Ellemann-Jensen (V), Karsten Lauritzen (V), Sophie Løhde (V), Pia Adelsteen (DF), Mette Bock (LA) og Lars Barfoed (KF).

Desuden deltog: Justitsminister Mette Frederiksen, sundheds- og forebyggelsesminister Nick Hækkerup, forsknings- og uddannelsesminister Sofie Carsten Nielsen, minister for børn, ligestilling, integration og sociale forhold Manu Sareen og transportminister Magnus Heunicke.

FO/L Punkt 1. Rådsmøde nr. 3354 (retlige og indre anliggender) den 4.-5. december 2014

FO/L 1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (generel forordningen om databeskyttelse)

– *Delvis generel indstilling*

KOM (2012) 0011

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 5)

KOM (2012) 0011 – bilag 11 (henvendelse af 26/5-14 fra Forbrugerrådet

Tænk m.fl. vedr. EU's persondataforordning)

KOM (2012) 0011 – bilag 10 (henvendelse af fra DI og DI ITEK vedr. persondataforordningen)

KOM (2012) 0011 – bilag 9 (henvendelse af 22/11-13 fra Forbrugerrådet Tænk)

KOM (2012) 0011 – bilag 8 (henvendelse af 29/4-13 fra KL)

KOM (2012) 0011 – bilag 7 (henvendelse af 14/3-13 fra Forbrugerrådet og DI)

KOM (2012) 0011 – bilag 6 (henvendelse af 14/3-13 fra Dansk Arbejdsgiverforening)

KOM (2012) 0011 – svar på spørgsmål 1

KOM (2012) 0011 – svar på spørgsmål 2

EU-note (11) – E 28 (note af 19/3-12 om nye regler for databeskyttelse i EU)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (13) – bilag 513 (side 1023, senest behandlet i EUU 28/5-14)

EUU alm. del (13) – bilag 188 (side 305 FO, forhandlingsoplæg forelagt 29/11-13)

Punktet blev behandlet for lukkede døre.

2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med de kompetente myndigheders behandling af personoplysninger med henblik på at forebygge, efterforske, opdage eller retsforfølge straffelovsovertrædelser eller fuldbyrde strafferetlige sanktioner og om fri udveksling af sådanne oplysninger*

– *Status*

KOM (2012) 0010

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 95)

EU-note (11) – E 28 (note af 19/3-12 om nye regler for databeskyttelse i EU)

KOM (2012) 0010 – svar på spørgsmål 1

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 357 (side 710, behandlet i EEU 28/2-14)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed (EPPO)

– *Orienterende debat*

KOM (2013) 0534

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 130)

KOM (2013) 0534 – bilag 1 (brev af 12/11-13 fra Kommissionen om begrundede udtalelser om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed)

KOM (2013) 0534 – bilag 2 (korrespondance af hhv. 14/3-14 og 2/4-14 mellem det britiske overhus og Kommissionen om Kommissionens håndtering af det "gule kort")

KOM (2013) 0534 – bilag 3 (Det hollandske Repræsentanternes Hus' positionspapir af om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed)

KOM (2013) 0534 – svar på spørgsmål 1

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (14) – bilag 59 (side 1287, senest behandlet i EUU 3/10-14)

Justitsministeren: Dagsordenens punkt 3 omhandler et forslag til Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed. Forslaget er omfattet af retsforbeholdet, som I ved. Det er et forslag, som allerede har givet anledning til en del opmærksomhed og debat, og jeg vil derfor gerne i dag give udvalget en orientering om status for forhandlingerne om forslaget. Formålet med forslaget er at oprette Den Europæiske Anklagemyndighed. Den Europæiske Anklagemyndighed skal efterforske og retsforfølge strafbare handlinger, der har at gøre med svindel med EU's midler - som f.eks. svindel med tilskud fra EU. Retsforfølgning i de konkrete sager skal ske ved de nationale domstole, men altså af en anklager fra anklagemyndigheden.

Forslaget er fremsat med hjemmel i en bestemmelse i traktaten, der blev indført med Lisabontraktaten. Med bestemmelsen blev det helt konkret gjort muligt at oprette en europæisk anklagemyndighed. Bestemmelsen stiller krav om enstemmig beslutning i Rådet efter godkendelse i Europa-Parlamentet. Der skal altså være enighed i Rådet blandt de lande, der deltager i beslutningen om forslaget. Bestemmelsen indeholder dog også hjemmel til, at der kan indledes et såkaldt forstærket samarbejde om etablering af en europæisk anklagemyndighed. En mindre gruppe medlemsstater på mindst ni kan gå videre og beslutte at etablere en europæisk anklagemyndighed for de pågældende lande, hvis der ikke kan opnås enighed blandt hele kredsen af medlemsstater. Da Kommissionen fremsatte sit forslag i juli 2013, var der blandt nogen en forventning om, at det hurtigt ville stå klart, at man ikke kunne nå til enighed, og at der herefter ville blive indledt et forstærket samarbejde. Sådan var det dog ikke gået. Der var ganske givet fortsat medlemsstater, som er skeptiske over for tanken om en europæisk anklagemyndighed, men man forhandler fortsat.

Og hvad er det så, man har forhandlet om, siden forslaget blev fremsat af Kommissionen i juli 2013? For det første har man drøftet, hvorledes anklagemyndigheden skal opbygges. Det oprindelige forslag fra Kommissionen indebar, at anklagemyndigheden skulle

etableres med en europæisk anklager og fire stedfortrædere, der skulle udgøre det centrale niveau. Dertil kom som det decentrale niveau de såkaldte delegerede anklagere, der skal være offentlige anklagere fra den enkelte medlemsstats nationale anklagemyndighed, men som skal virke uafhængigt af denne. Dette er nu ændret sådan, at Den Europæiske Anklagemyndighed på det centrale niveau generelt påtænkes organiseret på grundlag af en kollegial struktur, hvor alle deltagende medlemsstater er repræsenteret i kollegiet. Det er fortsat tanken, at der skal være en øverste anklager, den europæiske chefanklager, men denne skal udpeges blandt kollegiets medlemmer. Derudover vil der fortsat være delegerede anklagere på nationalt niveau.

For det andet har man drøftet opgavesnittet mellem den europæiske og de nationale anklagemyndigheder. Her har man ændret Kommissionens forslag, således at Den Europæiske Anklagemyndighed ikke længere har enekompetence til at efterforske og retsforfølge enhver strafbar handling, der skader Unionens finansielle interesser. Forslaget, som det ser ud nu, indebærer således, at bl.a. mindre sager fortsat behandles af de nationale anklagemyndigheder.

For det tredje er man begyndt at drøfte, hvorledes anklagemyndigheden skal gennemføre efterforskning i sager, der går på tværs af landegrænser. Det kan f.eks. være at indsamle beviser. Det er et kompliceret spørgsmål, som blev drøftet på det seneste rådsmøde i oktober. Her var der enighed om, at anklagemyndigheden skal etableres som én myndighed – eller ét kontor – på tværs af landegrænser, men der var ikke enighed om, hvad det konkret vil betyde for gennemførelsen af efterforskning på tværs af landegrænser. Dette spørgsmål er derfor sendt tilbage til arbejdsgruppen til videre drøftelse.

Det var så en kort status over forhandlingerne om forslaget. Det helt generelle billede er, at man under drøftelserne har bevæget sig hen mod en model, hvor den europæiske anklagemyndighed så at sige er kommet tættere på de nationale anklagemyndigheder, eller – sagt med andre ord – hvor de nationale myndigheder er kommet til at fylde mere på det centrale niveau. Det har bl.a. fundet udtryk i forslaget om etablering af en kollegial struktur, hvor alle de nationale anklagemyndigheder skal være repræsenteret. Herudover har det givet sig udslag i to elementer i forslaget, som også vil danne grundlag for drøftelsen på det kommende rådsmøde. Det gælder således forslaget om, at den europæiske chefanklager skal udpeges blandt medlemmerne af kollegiet. Det gælder endvidere forslaget om, at den nationale repræsentant i kollegiet – altså repræsentanten på det centrale niveau – skal føre tilsyn med den efterforskning og retsforfølgning, der gennemføres af den delegerede anklager i den pågældendes medlemsstat.

På det kommende rådsmøde ønsker det italienske formandskab at drøfte, om man med de to sidstnævnte elementer risikerer, at anklagemyndigheden får en for national karakter i forhold til, hvad der oprindeligt var tænkt, og at der derfor kan sættes spørgsmålstejn ved, om man til fulde opnår den ønskede uafhængighed fra de nationale myndigheder. Det italienske formandskab ønsker således konkret at drøfte, om processen for udpegnings af den europæiske chefanklager og for udpegnings af de nationale medlemmer af kollegiet bør justeres. Formandskabets tanke er, at de nationale medlemmer af kollegiet

ikke skal udpeges direkte af det enkelte medlemsland, men at de skal udvælges af Rådet blandt tre nominerede fra hver medlemsstat. Det er endvidere tanken at give en bredere kreds mulighed for at søge stillingen som europæisk chefanklager.

Fra dansk side kan vi generelt støtte initiativer, der med respekt for grundlæggende principper i national ret samt nationale myndigheders beføjelser sikrer et effektivt samarbejde om bekæmpelse af grov international kriminalitet. Dette gælder ligeledes i forhold til bekæmpelsen af strafbare handlinger, der skader Unionens finansielle interesser. Det er samtidig regeringens opfattelse, at den danske anklagemyndighed varetager indsatsen mod svig, herunder svig med EU-midler, effektivt og målrettet. Bl.a. på den baggrund er vi fra dansk side skeptisk over for forslaget om etablering af en europæisk anklagemyndighed.

Nikolaj Villumsen delte regeringens skepsis over for den europæiske anklagemyndighed og over for, at den kan rejse sager i de enkelte lande. Hvilke sager kunne det være?

Justitsministeren svarede Nikolaj Villumsen, at anklagemyndigheden eksempelvis skulle behandle sager om svig med EU-midler. Det kunne f.eks. være landbrugsstøtte givet på et forkert grundlag. Hun kunne måske vende tilbage med flere eksempler. Danmark vender sig mod det, og så vidt hun forstod, var der bred opbakning til modstanden fra dansk side.

4. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust)*

– *Delvis generel indstilling*

KOM (2013) 0535

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 159)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 51 (side 10, senest behandlet i EUU 4/10-13)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

5. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under sagen i straffesager*

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0821

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 176)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Karsten Lauritzen påpegede, at der lå en lang række forbeholdsramte forslag, som man var nødt til at tage stilling til i forbindelse med folkeafstemningen. Blandt de retsakter, som Folketinget ikke tidligere havde interesseret sig så meget for før på grund af retsforbeholdet var der nogle bekymrende elementer. Der er eksempelvis stor forskel på, hvordan det strafferetlige system er indrettet, særlig mellem de nordeuropæiske og de sydeuropæiske lande. Det vil give anledning til nogle konflikter, hvilket også afspejles i rådsmødets dagsorden. En af disse ting er Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodning og retten til at være til stede i sagen under straffesager. Her er nogle ganske kritiske høringssvar bl.a. fra Rigsadvokaten og Advokatrådet. Ministeren var som ny på området velkommen til at svare skriftligt, men direktivet fastsætter bl.a. regler om retten til at være til stede under retssagen, hvor man i Danmark gradvis har bevæget sig i retning af en større grad af mulighed for udeblivelsesdomme, fordi nogle kriminelle udebliver for at udskyde afsoningen. Nogle partier, herunder Venstre, ønsker at man skal have mulighed for at bruge udeblivelsesdomme endnu mere i Danmark. Ville direktivet, som det ser ud nu, være i konflikt med de danske regler for udeblivelsesdomme?

Justitsministeren ville gerne besvare Karsten Lauritzens mere principielle retspolitiske spørgsmål. Det var ikke bare et ja eller et nej. Det er rigtigt, at der er retsakter, som man i Danmark ikke har forholdt sig indgående til, fordi man har vidst, at man ikke ville være omfattet af dem. Derfor var det afgørende at få dem alle sammen analyseret og diskuteret med samme grundighed, som man gør det med Europol, for der var tale om vitale dele af det danske retssamfund.

6. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om foreløbig retshjælp til mistænkte eller tiltalte, der frihedsberøves, og retshjælp i sager angående europæiske arrestordre*

– *Status*

KOM (2013) 0824

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 190)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men besvarede spørgsmål fra udvalget.

Karsten Lauritzen bemærkede, at man fra europæisk hold vil fastsætte minimumsregler for retten til foreløbig hjælp til mistænkte og tiltalte i straffesager. Danmark har en lidt anden tradition for anholdelser end andre lande. Var ministeren enig i, at der kunne være nogle principielle problemstillinger på dette område? F.eks. var han bekymret for, at man vil fastsætte minimumsregler for, hvad politiet skal oplyse skriftligt, før de kan foretage en anholdelse, når nu man i Danmark har et system, som alle er enige om fungerer. Venstre går ind for at afskaffe retsforbeholdet, men det betyder ikke, at de går ind for alt, især ikke på det strafferetlige område og på udlændingeområdet.

Justitsministeren sagde, at diskussionen kræver et tilstrækkeligt vidensgrundlag for alle, og at der udestår principielle og svære overvejelser, når alle retsakter skal gås igennem.

7. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser*

– *Status*

KOM (2012) 0363

Rådsmøde 3354 – bilag 3 (supplerende samlenotat side 3)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 443 (side 1299, senest behandlet i EUU 31/5-13)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

8. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurs*

– *Politisk enighed*

KOM (2012) 0744

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 201)

Justitsministeren: Jeg vil nu vende mig mod dagsordenspunkt 8, som omhandler forslaget til ændring af den gældende konkursforordning. Forslaget er omfattet af retsforbeholdet, og Danmark deltager derfor ikke i vedtagelsen af forslaget. Som bekendt danner den gældende konkursforordning grundlag for grænseoverskridende insolvensbehandling i EU. Forordningen bestemmer, hvilket lands domstole der har kompetence til at indlede konkursbehandling. Forordningen indeholder desuden bl.a. lovvalgsregler og regler om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om konkurs. Forslaget til ændring af konkursforordningen blev fremsat i december 2012. Formålet med forslaget er at modernisere konkursforordningen for bl.a. at styrke økonomisk levedygtige virksomheder, der er nødlidende i økonomiske krisetider. Forordningsforslaget har som bekendt flere gange tidligere været forelagt her i udvalget til orientering og blev senest forelagt i maj 2014.

Fra dansk side er vi umiddelbart positivt indstillet over for forslaget. Vi er særlig positive over for, at ændringsforslaget har til formål at sætte fokus på at videreføre levedygtige virksomheder frem for at afvikle dem ved at erklære dem konkurs. Fra dansk side er vi endvidere positive over for hensigten om at forslaget skal modarbejde forumshopping – altså at man ikke skal kunne spekulere i, om det er mere fordelagtigt at fremsætte begæring om insolvensbehandling i en medlemsstat frem for i en anden.

Det italienske formandskab har oplyst, at man er nået til et kompromis med Europa-Parlamentet om forslaget, og at formandskabet forventer at opnå politisk enighed om dette kompromis på det kommende RIA-rådsmøde. Forslaget forventes herefter godkendt af Europa-Parlamentet i første halvår af 2015, hvorefter der vil kunne ske endelig vedtagelse af forslaget i rådet.

9. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fremme af den frie bevægelighed for borgere og virksomheder gennem en forenkling af accepten af visse offentlige dokumenter i Den Europæiske Union og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012

– *Status/udveksling af synspunkter*

KOM (2013) 0228

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 213)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

10. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 861/2007 af 11. juli 2007 om indførelse af en europæisk småkravsprocedure og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure*

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0794

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 221)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

11. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anvendelse af passagerlisteoplysninger til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet*

– *Status*

KOM (2011) 0032

Rådsmøde 3354 – bilag 3 (supplerende samlenotat side 23)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 543 (side 1011, senest behandlet i EUU 20/4-12)

Pkt. 11 og punkt 16 blev behandlet under et.

12. Kommissionens sjette halvårige rapport om Schengenområdet funktion

– *Præsentation og udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0711

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 235)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

13. Udkast til rådskonklusioner om arven efter Schengenevaluering i regi af Rådet og Rådets fremtidige rolle og ansvarsområder under den nye evalueringsmekanisme

– *Godkendelse*

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 238)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

14. Opfølgning på Rådets konklusioner om håndtering af migrationsstrømme

– *Orientering og udveksling af synspunkter*

KOM (2013) 0869

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 241)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (14) – bilag 59 (side 1278, senest behandlet i EUU 3/10-14)

Justitsministeren: Dagsordenens punkt 14 vedrører opfølgning på de rådskonklusioner om håndtering af migrationsstrømme, der blev vedtaget på rådsmødet i oktober. Regeringen bakker fuldt ud op om rådskonklusionerne, som har tre fokusområder: øget samarbejde med tredjelande, styrkelse af Frontex i Middelhavet og dermed de ydre grænser og opretholdelse af det fælles europæiske asylsystem. Det er en ganske alvorlig situation, vi står i, med rigtig mange flygtninge, der passerer Middelhavet, og med mange tabte menneskeliv som konsekvens.

Regeringen er derfor helt enig i, at vi skal styrke samarbejdet med landene langs migrationsruterne mod EU. Det er vigtigt at forebygge, at folk tager den farefulde færd – og det bliver værre og værre. De både, der bliver sendt ud fra Libyen, kan ikke håndtere menneskemængderne, og det er derfor, man ser de meget alvorlige menneskelige tab. Så vi skal samarbejde med landene, som menneskesmuglernes kanaler går igennem, og vi skal gøre menneskesmuglernes veje så vanskelige, som vi overhovedet kan - f.eks. ved at afskære deres adgang til de både, de bruger til at fragte mennesker over Middelhavet.

Regeringen bakker også op om den styrkelse af Frontex' rolle i det centrale Middelhav, som bl.a. handler om Tritonoperationen, der har været belyst i den danske offentlighed, omkring det sydlige Italien. Mange af jer har været dernede for nyligt, og det er der, rigtig mange af migranterne ankommer.

Det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at Triton er tænkt som et supplement til Italiens egen indsats i Middelhavet, for det er sådan set Italiens ansvar. Det er bare en meget stor opgave, og det må alle vedstå sig. Derfor synes jeg, det er fornuftigt at supplere den italienske indsats i Middelhavet. Triton fritager altså ikke italienerne fra deres ansvar for at kontrollere EU's ydre grænse og for at redde mennesker i havsnød. Danmark har i både 2013 og 2014 bidraget med mandskab til de to tidligere Frontex-koordinerede indsatser i farvandet ud for Italien, som nu er afløst af Triton. Jeg har bedt Justitsministeriet om at undersøge, om der er behov for yderligere assistance til italienerne via Triton, og jeg ved, at Rigspolitiet allerede har tilbudt at sende en specialuddannet debriefingekspert af sted til Italien i januar, men vi afventer altså en melding om, hvorvidt der er behov for, at vi gør mere.

Endelig finder regeringen det positivt, at der fokuseres på den fulde og korrekte anvendelse af det fælles europæiske asylsystem, f.eks. om der bliver optaget fingeraftryk af personer, som ulovligt krydser EU's ydre grænse. Det var til diskussion på det seneste rådsmøde. I ved, at der har været problemer i Italien med at få optaget fingeraftryk, og

der er noget, der tyder på, at det pres, der har været, har haft en betydning, så Italien får optaget flere fingeraftryk. Jeg ved ikke, om det er alle, der får taget fingeraftryk, men det er de danske myndigheders vurdering, at der er tale om en stigning. Det er vigtigt, at vi holder fast i, at selv med meget store flygtningestrømme, skal Italien gøre, hvad de skal. Som sagt er situationen omkring Middelhavet helt forfærdelig, og derfor er det naturligt, at det også fylder på det næste rådsmøde.

Mette Bock spurgte, om der var noget, der tydede på, at EU ville tage initiativ til at få asylsystemet til at fungere. Man ved, at det visse steder reelt er brudt sammen, og det får konsekvenser for hele Europa. Hvis EU har en fælles opgave på dette område, må den vel bestå i at få etableret et ordentligt modtagesystem. Både af hensyn til modtagerlandene og ikke mindst af hensyn til de mennesker, der sætter livet på spil for at komme til Europa.

Justitsministeren ønskede hverken, at Danmark skal tiltræde en fælles asylpolitik, eller at der skal være en centralt bestemt asylpolitik med faste rammer for, hvem der skal modtage hvilke flygtninge. Det ville hun gerne bestemme sammen med et flertal i Folketinget. Ministeren medgav Mette Bock, at der er problemer på asylområdet. Det var 3-4 år siden, at Dublinforordningen stoppede med at gælde for Grækenland, og man tilbagesendte ikke længere familier med mindreårige til Italien. Det samme gjaldt nogle få andre lande. Og det er et problem, for alle EU-lande burde kunne håndtere opgaven. Når det er sagt, må man udvise en vis forståelse for, at situationen i Italien er svær. Selv om hun stod ved sit principielle synspunkt, var det lige let nok at sidde som dansk justitsminister meget langt fra Middelhavet og sige, at de lige må fikse det. Men både hvad angår bevogtning af ydre grænser, optagelse af fingeraftryk og indkvartering skal man leve op til kravene.

Hun advarede imod at bruge den nuværende situation til at foreslå grundlæggende ændringer. Nogle danske politikere havde foreslået en såkaldt mere solidarisk fordeling af flygtningene, men ministeren mente, man måtte holde fast i de eksisterende mekanismer og så presse på for, at medlemslandene lever op til dem og hjælpe og bistå i det omfang, man kan. Der var jo også en økonomisk omfordelingsmekanisme på asylområdet.

Pia Adelsteen kunne godt forstå, at man gerne vil styrke Frontex, så man får mere styr på de ydre grænser. Men var det ikke netop en erkendelse af, at grænsekontrol virker? Dansk Folkeparti var imod Schengensamarbejdet, og hun mente, at det kræver kontrol at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og ulovlig indvandring. Pia Adelsteen forstod ikke, at man ikke vil have kontrol af de indre grænser i Europa. Ministeren sagde, at hun ikke kunne sikre, at man får en parallelaftale, og at det sikre valg er at komme af med retsforbeholdet og få en tilvalgsordning på Europolområdet. Ministeren er samtidig imod at tilslutte sig en fælles europæisk asylpolitik. Kunne man med tilvalgsmodellen sikre sig, at der for fremtiden vil være flertal mod fælles europæisk asylpolitik?

Mette Bock understregede, at Liberal Alliance ikke mente, at tingene i Sydeuropa lige kunne fikses. Tværtimod foreslog man, at man i fællesskab gør noget for at støtte Italien, som helt åbenbart ikke magter opgaven. Drøfter man den mulighed, eller er det tabu?

Justitsministeren svarede Pia Adelsteen, at hun absolut var tilhænger af at vide, hvad der sker ved grænseovergangene. Stod det til hende, ville hun gerne stoppe hver eneste, der kommer til landet med et forkert ærinde. Det er derfor, man vil skærpe indsatsen i lufthavne og ved grænseovergangene. Man kan diskutere, om man tror mest på bombe, som man har haft, uden at man af den grund fik opsnappet så meget, eller om man tror på en lettere adgang til passagerlister og mere systematiske indsatser over for bilerne, der kører over den dansk-tyske og dansk-svenske grænse. Det er ved grænserne, at meget af kriminaliteten kommer ind, om det er våbenhandel, menneskesmugling, narko eller andet. Derfor ville hun aldrig anfægte, at grænseovergangene er vigtige.

Ministeren kunne desværre ikke garantere Pia Adelsteen, at alle et fremtidige Folketing vil gå ind for et evigt asylforbehold. Men regeringens holdning var klar: Asylpolitik skal være et dansk anliggende med få undtagelser, såsom Dublinforordningen.

Ministeren svarede Mette Bock, at hun ikke kunne svare på, om det var tabubelagt, men det ville være dumt, hvis det var. Hun advarede bare imod at benytte situationen til at aflive værktøjer, der kunne være gode, hvis de fik mulighed for at virke. Der var ikke i hendes svar nogen antydning af, at Liberal Alliance påstår, at det er let. Slet ikke. Hun troede egentlig, at hun og Mette Bock var meget enige om problemets omfang.

Pia Adelsteen var glad for, at ministeren så klart fortalte, at man ikke kan sikre et folketingsflertal om at være imod en fælles EU-asylpolitik, det måtte jo bero på nogle forhandlinger. Hun forstod, at de EU-venlige partier var i fuld gang med at lave en aftale, hun syntes bare, at man foruddiskonterer, hvad demokratiet fremover vil mene om nogle bestemte ting. Det irriterede hende, at man altid skal høre om de grænsebomme. Det undrede hende, at ministeren så gerne ville vide, hvem der kommer ind i Danmark, når den nuværende regering selv havde fjernet den øgede kontrol, som Dansk Folkeparti, Venstre og Konservative fik indført.

Justitsministeren var enig i målet med grænseovergangene og havde et lovforslag på vej med værktøjer, som hun troede ville få større effekt. Jo mere kontrol over, hvem der kommer ind, jo bedre. De var nok enige om målet, og diskussionen handlede på den måde nok mere om midlerne.

Morten Bødskov roste Dansk Folkeparti for at slippe tanken om grænsebommene, så man kan diskutere mål i stedet for midler.

UDG. 15. Rådets beslutning om den fulde anvendelse af Schengen-reglerne i Bulgarien og Rumænien

– *Status*

KOM (2014) 0036, KOM (2014) 0037

Rådsmøde 3354 – bilag 2 (samlenotat side 246)

EUU alm. del (10) – bilag 416 (åbent brev til regeringen fra danske MEP'er vedr. Rumæniens og Bulgariens tiltræden af Schengensamarbejdet)

EUU alm. del (10) – bilag 421 (henvendelse af 20/5-11 fra det rumænske parlament vedr. deltagelse i Schengen)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (11) – bilag 8 (FO, beslutningsreferat fra møde i Statsministeriet 19/9-11, hvor punktet blev forelagt til forhandlingsoplæg)

16. Terrorbekæmpelse

Rådsmøde 3354 – bilag 3 (supplerende samlenotat side 40)

a) Udenlandske krigere og hjemvendte: Implementering af nye tiltag

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (14) – bilag 59 (punkt om opfølgning på DER's konklusioner af 30/8-14 forelagt EEU 3/10-14)

b) Udkast til retningslinjer for EU's radikaliserings- og rekrutteringsstrategi

c) Rapport om gennemførelsen af EU's antiterrorismestrategi

d) Rapport om gennemførelsen af EU's reviderede strategi vedrørende terrorfinansiering

- *Orienterende drøftelse/vedtagelse*

Justitsministeren: Det italienske formandskab lægger med dagsordenspunkterne 11 og 16 op til at behandle fem forskellige elementer i EU's terrorbekæmpelsesindsats. Det drejer sig om opfølgning på nye tiltag over for udenlandske krigere, der vender tilbage til EU, vedtagelse af retningslinjer om EU's antiradikaliseringsstrategi og antiterrorkoordinatorens præsentation af to rapporter om henholdsvis EU's terrorbekæmpelsesstrategi og EU's reviderede strategi vedrørende terrorfinansiering. Derudover drejer det sig om direktivforslaget om oprettelse af et europæisk PNR-system, altså passagerlisteinformationer. Vi er generelt positive over for EU's terrorbekæmpelsesindsats, herunder indsatsen mod udenlandske krigere og hjemvendte. Jeg forventer derfor at kunne støtte formandskabets oplæg om opfølgning på nye tiltag og retningslinjerne om EU's antiradikaliseringsstrategi. Jeg forventer også at kunne tage statusorienteringen vedrørende direktivforslaget om oprettelse af et europæisk PNR-system til efterretning. Vi ser gerne, at EU kommer videre med denne sag, fordi det er rigtig vigtigt, at myndighederne får de informationer. Det ser ud som om, at den sag vil blive drøftet under frokosten.

19. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

20. Siden sidst

Justitsministeren: Til sidst et par ord om Europol, der er en aktuell diskussion i Danmark, ikke mindst på baggrund af statsministerens åbningstale. Det er ikke på dagsordenen for rådsmødet, men jeg forstår, at der er en tradition for at give en status over forslaget, og det synes jeg er helt naturligt.

Trilogforhandlingerne mellem Rådet og Europa-Parlamentet er nu endelig kommet i gang. Der blev afholdt en første trilog i oktober, og tidligere i denne måned mødtes det italienske formandskab igen med Parlamentet til forhandlinger. Der er imidlertid endnu ikke den store fremdrift i forhandlingerne, og derfor er det også tvivlsomt, om forhandlingerne kan lukkes under det italienske formandskab. Jeg forventer derfor, at trilogforhandlingerne fortsætter næste år. Det er svært at sige noget mere præcist om, hvornår forhandlingerne vil blive afsluttet. Men det kan stadig ikke udelukkes, at forslaget kan vedtages i starten af 2015. Derefter vil der formentlig være en overgangsperiode, før det nye Europol er oppe at køre. Jeg tør ikke sige, hvornår arbejdet vil være afsluttet.

Som alle her ved, er vi forbeholdsramte og står til at skulle forlade Europol-samarbejdet, når den nye forordning er på plads. Det synes vi er et stort problem, og det er der heldigvis også andre partier i Folketinget, der gør. Vi ønsker at få omdannet retsforbeholdet til en tilvalgsordning. Vi sætter et analysearbejde i gang i Justitsministeriet, som skal skabe grundlaget for en omdannelse af retsforbeholdet. I den analyse vil der være en gennemgang af alle de retsakter, der er omfattet af forbeholdet. Det er ganske mange.

Formanden takkede for ministerens status. Når der er ting, der har betydning og udvalgets interesse, sætter udvalget stor pris på en orientering, uanset om det er på dagsordenen.

Pia Adelsteen sagde, at Dansk Folkeparti var meget interesseret i politisamarbejde. Hun elskede, når EU-venlige folk bruger ordet forbeholdsramt. Selv syntes hun, det var dejligt med et retsforbeholdet, og bemærkede, at de EU-venlige partier var mere eller mindre ligeglade med at forsøge andet end at fjerne retsforbeholdet. Man har i hvert fald efter statsministerens åbningstale stoppet analysearbejdet af de tekniske aspekter, der kunne muliggøre politisamarbejde med Danmark. EU kan godt lave politisamarbejde med Norge, Island og for den sags skyld USA. Men med Danmark kan man åbenbart ikke. Kan de EU-venlige partier lave en aftale om en tilvalgsordning? Hun syntes, politisamarbejde på tværs af grænser – også grænser til lande uden for EU – var farligt fint, men hun forstod ikke den måde, man arbejder på, hvis ikke det var fordi, man ville helt ind i EU's kerne.

Jakob Ellemann-Jensen kunne ikke høre ordet forbehold uden at nævne, at Karthago bør ødelægges, og at forbeholdet skal væk. Han delte ministerens opfattelse af det frygtelige i at være forbeholdsramt. Han ville hellere erstatte Europol-samarbejdet med en tilvalgsaftale, hvor Danmark selv bestemmer, hvor man er med, end med en parallelaftale, hvor de andre lande bestemmer det. Det troede han egentlig, at man var bedst til at

beslutte i Danmark – i tråd med nærhedsprincippet. Det var hans opfattelse, at en parallelaftale først kan forhandles på plads, når forordningen er på plads. Kunne ministeren bekræfte det? Og hvad ville der ske i en eventuel mellempriode, nu hvor man smøler med afstemningen?

Mette Bock spurgte, om regeringen var ved at forberede en aftale om politisamarbejde. Hvis ikke, var der efter hendes mening tale om mangel på rettidig omhu, fordi man ikke kunne være sikker på at få afskaffet retsforbeholdet.

Lars Barfoed bad ministeren bekræfte, at det ikke var en selvfølge, at man kan få en parallelaftale. Der udspiller sig nogle gange en debat som om, at Danmark både kan beholde retsforbeholdet og vælge parallelaftalen. Nu var der en sag på dagsordenen om konkursforordningen, hvor Danmark har fået afvist sin anmodning om en parallelaftale. Kunne man ikke forvente, at Kommissionen siger, at når Danmark vælger at stå uden for de retlige og indre anliggender, kan man ikke automatisk forvente at blive lukket ind i varmen? Det var hyklerisk, når Dansk Folkeparti sagde, de vil bekæmpe forbrydere, men alligevel hellere vil bekæmpe EU og retsforbeholdet, selv om det betyder, at Danmark bliver sat uden for arbejdet med bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og dermed uden for indflydelse. Dansk Folkeparti er så religiøs, når det kommer til europapolitikken, at man hellere vil give forbrydere mere frit spil i Danmark, end man vil tilslutte sig et europæisk samarbejde.

Formanden sagde til Lars Barfoed, at hans budskab var rimelig klart, og at den slags bemærkninger - dagsordenens længde taget i betragtning - skulle være forholdsvis korte.

Justitsministeren svarede Pia Adelsteen, at hvorvidt Danmark var forbeholdsramt eller forbeholdsprivilegeret, kunne udvalget afklare i frokostpausen. Selv ville hun meget nødig miste Danmarks placering i Europol. Der er i dag så meget kriminalitet, der er grænseoverskridende, og her er man dybt afhængig af det europæiske politisamarbejde. Statsministerens meldinger skulle ses i lyset af, at man står til at ryge ud. Et er, hvad man måtte have af principielle holdninger til forbeholdet, men man har den udfordring, at man står til at ryge ud. Man kan ikke bare gøre som i Norge og regne med, at Danmark får en parallelaftale. Alle medlemslande skal sige ja til det. Selv hvis man var tilhænger af politisamarbejde, var det meget risikabelt at droppe afstemningen om retsforbeholdet og håbe på en parallelaftale. Man måtte efter hendes mening gøre det sikreste, nemlig at arbejde for en tilvalgsordning. Pia Adelsteen havde ret i, at der givetvis vil være elementer, som man fortsat vil vælge fra. Nu havde man en foreløbig diskussion om anklagemyndigheden, og hun ville meget nødig konkludere nu, hvad der skulle vælges til og fra, ud over Europol som er en hjørnesteen. Man må vurdere samtlige retsakter og se, hvor Danmark har en interesse i at tiltræde.

Ministeren svarede Mette Bock, at man havde truffet det valg, at regeringen arbejder for en tilvalgsordning. Hun turde ikke sige, hvor lang tid det tager at lave parallelaftaler, men på andre områder havde det taget ganske lang tid. Man risikerer et tomrum på Europolområdet. Ministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at det endnu var svært at forhand-

le om tilvalgsordningen. Som justitsminister var hendes anbefaling fuldstændig klar: Hun vil gerne have, at Danmark deltager fuldt ud. Det er så vitalt for dansk politi, at hun ikke mente, der var nogen anden vej.

Mette Bock syntes, det var en dårlig idé at skræmme folk ind i noget. Derfor holdt hun fast i, at det må være udtryk for rettidig omhu at undersøge mulighederne for en anden aftale. Det ville undre hende, hvis det var helt umuligt at få sådan en aftale, for hvilken interesse har de andre lande i ikke at samarbejde med Danmark på området? Hvis de andre medlemslande ikke vil lade Danmark have sådan en aftale, måtte man forholde sig til det. Men alle partier havde en interesse i at få det afklaret og oplyst inden afstemningen.

Justitsministeren afviste, at hun malede skræmmebilleder. Man ved i dag, hvor store positive effekter Europol-samarbejdet har. Hun sagde bare som dansk justitsminister, at kriminalitet til stadighed bliver mere og mere internationaliseret på den virkelige trælse måde, og derfor ville hun meget nødig stå uden for Europol.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3353 (konkurrenceevne – indre marked/justitsdel) den 4. december 2014

FO 1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om pakkerejser og formidlede rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2011/83/EU og om ophævelse af Rådets direktiv 90/314/EØF

– *Generel indstilling/status*

KOM (2013) 0512

Rådsmøde 3353 – bilag 5 (sammenfatning side 1)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 511 (side 950, senest behandlet i EUU 15/5-14)

Justitsministeren: Sagen er sat på dagsordenen til Konkurrenceevnerådsmødet den 4.-5. december til generel indstilling. Forslaget blev fremsat i juli 2013 og er ikke omfattet af retsforbeholdet, til forskel fra det vi lige har været omkring.

Formålet med forslaget er at modernisere EU-reglerne for pakkerejser i lyset af udviklingen på rejsemarkedet, hvor stadig flere forbrugere vælger nettet til at finde deres rejser i stedet for den gode gamle brochure. Som I sikkert ved, er en pakkerejse ofte en kombination af transport, indkvartering eller en anden ydelse, der har turistmæssig karakter. Jeg vil forsøge at fatte mig i korthed af hensyn til udvalget, men jeg må omvendt ikke springe noget over. Jeg kan godt bruge lang tid på at definere, hvad der er pakkerejser og charterrejser, men det behøver jeg vist ikke. Derfor springer jeg direkte til, at erhvervs- og vækstministeren orienterede udvalget forud for konkurrenceevnerådsmødet i maj om sagen, og af den fremskridtsrapport, der blev fremlagt på det rådsmøde, fremgik det bl.a., at forslaget havde været drøftet på arbejdsgruppeniveau. Der var behov for yderligere drøfter, bl.a. af harmoniseringsniveauet, anvendelsesområdet og bestemmelserne om insolvens- og konkursbeskyttelse. Nu skal forslaget op på rådsmødet.

Vi er positivt indstillet over for forslaget. Regeringen finder således, at der er behov for mere tidssvarende regler på området. Fra dansk side er det væsentligt, at beskyttelsen af de rejsende selvfølgelig ikke svækkes i forhold til i dag. For regeringen har det været vigtigt, at de nuværende danske regler om kundens mulighed for at rette et krav mod både pakkerejsearrangøren og formidleren kan opretholdes. Regeringen er således tilfreds med det seneste kompromisforslag, der giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at kunden kan rette et krav mod både rejsearrangøren og formidleren. Danmark kan dermed fastholde reglerne på området.

Fra regeringens side har man endvidere lagt vægt på, at det fremgår klart af direktivet, at medlemsstaterne kan beslutte, at direktivets regler også skal gælde for rejsetyper, der ikke er omfattet af direktivet – eksempelvis ved køb af en flybillet alene. Baggrunden her-

for er, at den danske rejsegarantiordning også omfatter separate køb af flybilletter og bil-
leje i udlandet formidlet af en dansk udbyder.

Regeringen er tilfreds med, at der i kompromisforslaget er medtaget en ny bestemmelse i
præamblen, der fastslår denne retsstilling. Fra dansk side mener man således, at det fo-
religgende kompromisforslag er et skridt i den rigtige retning. Fra regeringens side har
man imidlertid også lagt vægt på at få klarlagt det præcise indhold og rækkevidden af
visse af direktivforslagets bestemmelser, som kan give anledning til tvivl. Det gælder bl.a.
afgrænsningen af den nye kategori af rejsearrangementer – de såkaldte formidlede rej-
searrangementer. Det er også vigtigt at få klarlagt reglerne om insolvensbeskyttelse, så
der er ikke er tvivl om retsstillingen for kunderne.

FO Regeringens forhandlingsoplæg går ud på, at vi på det kommende rådsmøde fra dansk side

- tilkendegiver, at Danmark generelt set er positivt indstillet over for forslaget,
- giver udtryk for, at det foreliggende kompromisforslag er et skridt i den rigtige ret-
ning,
- og understreger, at forslaget bør drøftes yderligere i Rådets arbejdsgruppe, og at
navnlig bestemmelserne om direktivets anvendelsesområde, insolvens- og kon-
kursbeskyttelse samt harmoniseringsniveauet i forhold til de enkelte bestemmel-
ser i forslaget, gennemgås på ny.

Hvis der imidlertid er udsigt til et klart flertal blandt de øvrige medlemslande for en gene-
rel indstilling, kan der tilkendegives støtte til forslaget.

Jacob Ellemann-Jensen var enig i vigtigheden af at finde ud af præcis, hvad direktivet
omfatter, idet definitionerne i ændringsforslagene er nærmest modstridende. Det stod dog
klart, at rene flyrejser uden hotel ikke var omfattet. Det betød, at man skulle have danske
særregler, og det var u hensigtsmæssigt. Kunne direktivet ikke komme til at omfatte flyrej-
ser? Han opfordrede til, at regeringen arbejder for et højere harmoniseringsniveau. Rej-
ser er i deres natur ofte grænseoverskridende, og det er køb af dem også. Der er forskel-
lige beskyttelsesgrader i de enkelte lande, og det kan være en ulempe for de danske for-
brugere og være medvirkende til at stille den danske rejsebranche i en ringe konkurren-
cesituation.

Pia Adelsteen spurgte, om det blev et totalharmoniseringsdirektiv. Mange efterlyste et
minimumsharmoniseringsdirektiv, så der er plads til særregler. Hun undrede sig i øvrigt
over, at der i forslaget stadig stod, at overnatninger for strandede passagerer maksimalt
må koste 100 euro pr. nat. Det bør være ligegyldigt, hvad et hotelværelse koster, så læn-
ge en overnatning er garanteret.

Mette Bock ville også gerne vide, om det ender med en totalharmonisering på området. Og var det ikke bekymrende, hvis det betyder, at de danske regler bliver ændret i negativ retning? På et område med væsentlig konkurrence er der en tendens til, at markedet kan regulere sig selv til fordel for forbrugerne. Hvorfor tror regeringen ikke på, at markedet kan det, men at der skal statslig regulering til? Og mente ministeren, at forbrugerne ikke var i stand til at træffe egne valg på et oplyst baggrund? Liberal Alliance kunne ikke støtte forhandlingsoplægget.

Nikolaj Villumsen delte ikke Liberal Alliances optimisme omkring markedsmekanismerne, men mente, at det er vigtigt at regulere for at sikre forbrugeres rettigheder. Enhedslisten var ligesom Forbrugerrådet Tænk betænkelig ved et totalharmoniseringsdirektiv, fordi det forhindrer Danmark i at lave bedre lovgivning fremover. Og tilsluttede man sig regeringens mandat, kunne man risikere at skulle acceptere totalharmoniseringen. Enhedslisten kunne dermed ikke tilslutte sig forhandlingsoplægget.

Justitsministeren svarede Jakob Ellemann-Jensen, at spørgsmålet om, hvorvidt man kan inkludere rene flyrejser, hørte under erhvervs- og vækstministeren, men hun forstod det således, at det var afvist af et meget stort flertal. Til Pia Adelsteen sagde hun, at forslaget med et 100 euro-loft på overnatninger var taget ud. Udgangspunktet var i øvrigt, at der var tale om en totalharmonisering med mulighed for at fastsætte en højere beskyttelse på centrale områder. Den præcise afgrænsning kunne uddybes skriftligt.

Justitsministeriets fungerende kontorchef Thomas Klyver uddybede, at der var blevet brugt meget tid på harmoniseringsspørgsmålet i den tekniske arbejdsgruppe. Totalharmonisering var som sagt udgangspunktet, men der er nogle områder, hvor der vil være en minimumharmonisering, og hvor landene har mulighed for at fastsætte en højere beskyttelse. Et af punkterne er det, der handler om, at man også kan pålægge formidleren af et rejsearrangement – altså den fuldmægtige, der sælger rejsen – et ansvar for levering af rejseydelsen. Det var lagt op til, at man skulle kigge på harmoniseringsgraden igen. Han bekræftede, at 100 euro-kravet var fjernet.

Justitsministeren tilføjede, at den mere ideologiske diskussion om, hvorvidt man skal regulere området, mindede om det, udvalget netop havde diskuteret under det forrige punkt, Europol. Ministeren fandt også forbrugerbeskyttelse og dermed nogle fælles regler vigtigt, men det var et spørgsmål om, hvor langt man ville gå. Hendes tillid til markedet var ikke så stor som Mette Bocks.

Jakob Ellemann-Jensen spurgte, om man havde lavet en komparativ analyse af beskyttelsesniveauet for de foreslåede regler kontra de gældende regler.

Pia Adelsteen var glad for, at kravet om et loft på 100 euro var taget ud. Navnlig på grund af spørgsmålet om totalharmonisering kunne Dansk Folkeparti ikke støtte ministerens forhandlingsoplæg. Det er vigtigt, at Danmark selv bestemmer, hvordan man bedst beskytter danskerne.

Justitsministeren foreslog Jakob Ellemann-Jensen, at den komparative analyse blev fremsendt skriftligt.

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at det var fint, men nu bad regeringen jo om et mandat, og det var rart for udvalget at vide, hvad forhandlingsoplægget præcist gik ud på.

Justitsministeriets fungerende kontorchef Thomas Klyver uddybede, at niveauet for forbrugerbeskyttelsen bliver løftet ganske væsentligt med direktivet. Det kommer op på det niveau, man kender i Danmark, hvor man har overimplementeret det gældende forbrugerdirektiv. Mange af forslagetets forbedringer har man derfor allerede i Danmark i dag, hvilket også fremgår af samlenotatet. Det gælder f.eks. afbestillingsretten og regelen om, at man får ret til at overdrage en rejse til en anden rejsende. Udfordringerne kan være anvendelsesområdet og den nye kategori af rejsearrangementer, som i dag ikke er omfattet.

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at det ikke var for at være besværlig, men at det var vigtigt at vide, hvad udvalget gav mandat til. Han var sådan enig i, at ministeren på rådsmødet skulle have en større klarhed over, hvad der var omfattet i forslaget. Det havde hun Venstres mandat til, men det ville være godt på et senere tidspunkt at blive orienteret om resultatet af det. Og regeringen måtte komme med et nyt oplæg til, hvilket spor Danmark burde lægge sig i.

Formanden sagde, at der var mulighed for at give udvalget supplerende informationer inden rådsmødet afholdelse.

Justitsministeren bekræftede, at hun kunne nå at oversende noget på skrift inden rådsmødet, og at der også ville blive fulgt op efter rådsmødet.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Liberal Alliance havde udtrykt sig imod det.

2. Eventuelt

Justitsministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

3. Siden sidst

Justitsministeren havde ingen kommentarer til dette punkt.

Punkt 3. Rådsmøde nr. 3351 (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse – sundhedsdelen) den 1. december 2014

Sundhedsministeren ville forelægge sundhedspunkterne på rådsmødet den 1. december 2014 til orientering. Dagsordenen omfattede en fremskridtsrapport om forordningsforslagene om medicinsk udstyr, tre sæt rådskonklusioner og en drøftelse af Europa 2020-strategien.

1. Forslag til forordning om medicinsk udstyr og om ændring af direktiv 2001/83/EF, forordning (EF) nr. 178/2002 og forordning (EF) nr. 1223/2009 samt forslag til forordning om medicinsk udstyr til in vitro diagnostik

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2012) 0541, KOM (2012) 0542

Rådsmøde 3351 – bilag 1 (sammenfatning side 2)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 570 (side 1099 senest behandlet i EUU 12/6-14)

EUU alm. del (13) – bilag 208 (side 417 FO, forhandlingsoplæg forelagt 6/12-13)

Sundhedsministeren: Den første sag, jeg vil nævne, er forordningsforslagene om medicinsk udstyr. Det er to vigtige forslag, som indeholder mange af de ting, vi fra dansk side har efterlyst. Det gælder ikke mindst en række stramninger af de gældende EU-regler, som har til formål at styrke patientsikkerheden. Formandskabets ambition har været at nå til enighed ved rådsmødet med henblik på, at der kunne indledes drøftelser med Europa-Parlamentet efter nytår. Men selvom der er sket fremskridt i forhandlingerne, må vi nu konstatere, at der stadig er behov for at drøfte flere væsentlige elementer på teknisk niveau. Vi mangler også at se et samlet kompromisforslag fra formandskabet. På baggrund af drøftelsen i Coreper den 19. november besluttede formandskabet derfor at forberede en fremskridtsrapport. Det vil sige, der lægges ikke op til en politisk beslutning ved rådsmødet på mandag.

Jeg vil gerne kort skitsere de vigtigste knaster. Det kan godt forekomme meget teknisk, men der er tale om vigtige elementer i forhold til skabe en lovgivningsramme for medicinsk udstyr, som giver det nødvendige løft til patientsikkerheden, og som samtidig kan fungere i praksis.

For det første er der den nye koordinationsgruppe for medicinsk udstyr. Gruppen skal have en koordinerende funktion i forhold til udpegning af de bemyndigede organer og den løbende markedsovervågning. Her drøfter vi fortsat, hvilke konkrete opgaver, gruppen skal løse. Fra dansk side er vi optagede af at finde en løsning, som sikrer, at gruppen kommer til at bidrage til en effektiv opgaveløsning på tværs af medlemslandene.

Vi drøfter også fortsat, hvordan procedureerne for udpegning og kontrol af de bemyndigede organer skal udformes. Fra dansk side støtter vi generelt, at kravene til udpegning og kontrol af de bemyndigede organer skærpes, herunder at der skabes effektive løsninger med øget gennemsigtighed.

Et vigtigt element er også den såkaldte granskningsprocedure. Fra dansk side støtter vi Kommissionens forslag om, at den nye koordinationsgruppe for medicinsk udstyr skal have mulighed for at udtage sager til kontrol, inden der udstedes certifikater til de såkaldte højrisikoprodukter. Det er ikke alle lande, som kan bakke op om den model. Der er bl.a. en bekymring for, om en forudgående kontrol kan forsinke produkternes adgang til markedet. Her drøfter vi nu forskellige modeller for, hvordan kontrollen kan tilrettelægges, så vi både undgår unødige forsinkelser og samtidig sikrer et højt sikkerhedsniveau.

I forhold til forslaget om en koordineret myndighedsbehandling af ansøgninger om kliniske afprøvninger, ser det ud til, at et flertal af medlemslandene ønsker en gradvis indfasning af myndighedssamarbejdet ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Fra dansk side lægger vi vægt på, at der kommer fremdrift på det område, men vi er åbne over for en løsning med en gradvis indfasning.

Et andet vigtigt spørgsmål er, hvilke elementer der skal indgå i udbygningen af den europæiske database for medicinsk udstyr. Set fra et dansk synspunkt er det vigtigt, at der findes en fleksibel og effektiv løsning, som kan finansieres inden for det afsatte budget.

Det sidste element, jeg vil nævne, er de såkaldte kosmetiske produkter. Jeg ved, at udvalget tidligere har spurgt til problemstillingen i forbindelse med, at min forgænger forelagde sagen til forhandlingsoplæg i december sidste år. Vi er fra dansk side skeptiske i forhold til at udvide lovgivningen til at omfatte produkter uden et medicinsk formål. Det er vi, fordi produkterne ikke kan underkastes en traditionel klinisk evaluering med afvejning af kliniske fordele og risici. Imidlertid tegner der sig nu et klart flertal blandt medlemslandene for at regulere de kosmetiske produkter – og det er forventningen, at Parlamentet vil støtte den linje. Flere medlemslande har peget på, at en række produkter med kosmetisk formål er så udbredte i dag, at der bør være en detaljeret regulering af produkternes sikkerhed, og at det ikke er tilstrækkeligt at regulere efter de almindelige produktsikkerhedsregler. Fra regeringens side har vi taget bestik af forhandlingssituationen. Vi er indstillet på at arbejde hen mod en løsning, hvor der fastsættes nærmere krav til produkterne, inden de kan markedsføres med CE-mærkning efter forordningen. Fordelen vil være, at kravene til produkterne og kontrollen med fabrikanterne skærpes. Men også her skal reglerne selvfølgelig udformes på en måde, så de kan fungere i praksis, både for myndigheder og virksomheder. I den forbindelse er det særlig vigtigt, at vi når til enighed om en afgrænsning af, hvilke produkter der skal omfattes, og hvilke krav vi vil stille til dem.

Der er altså en række vigtige elementer, som ikke er på plads, og vi mangler at se et samlet udspil fra formandskabet. Helt overordnet går det dog i den rigtige retning. Set i forhold til de danske prioriteter vil jeg fremhæve, at der er opbakning blandt medlemslandene til Kommissionens forslag om at fastholde grundstrukturen i den nuværende lovgiv-

ning. Det vil sige, at medicinsk udstyr skal gennemgå en overensstemmelsesvurdering, inden det kan markedsføres, og at vurderingen af middel- og højrisikoudstyr involverer et bemyndiget organ. Der er også generel enighed om behovet for at styrke patientsikkerheden blandt gennem skærpede krav til de bemyndigede organer og til fabrikanterne. Også i forhold til det udstyr, som allerede er på markedet, er der opbakning til væsentlige forbedringer blandt andet i form af en bedre markedsovervågning. På den baggrund er jeg stadig optimistisk i forhold til at nå et godt resultat. Fra regeringens side vil vi naturligvis fortsætte arbejdet med at fremme de danske synspunkter – og jeg håber, vi snart kan nå en enighed i Rådet og dermed blive klar til at indlede drøftelser med Europa-Parlamentet.

Sophie Løhde bemærkede, at forslaget om medicinsk udstyr udvidede anvendelsesområdet til også at omfatte produkter med et kosmetisk formål. Det fremgik af samlenotatet, at regeringen er skeptisk, men ville være åben over for muligheden for, at visse produkter vil være omfattet for på den måde at kunne opnå et kompromis. Hvilke produkter tænkte regeringen på?

Sophie Løhde spurgte også til økonomien. Sidste gang, spørgsmålet blev drøftet i udvalget, kunne regeringen ikke komme det nærmere, men vidste den nu mere om beløbets størrelse?

Sundhedsministeren svarede, at man i forordningsforslagets bilag 15 havde defineret seks produkttyper, der primært har kosmetiske formål: produkter, som har til formål at blive indsat i øjet; såsom farvede kontaktlinser uden korrigerende funktion, implantater der indsættes i kroppen ved hjælp af kirurgiske indgreb med henblik på at ændre anatomen eller fastgørelse af kropsdele, det kan f.eks. være implantater, der gør kvinderne mere fyldige eller kindbenene højere. Brystimplantater har normalt et medicinsk formål - f.eks. efter brystkræft - og et kosmetisk formål, såsom brystforstørrelse. Derfor er implantaterne normalt CE-mærkede som medicinsk udstyr. Så er der hud- og slimhindefyldstof, de såkaldte fillers, som anvendes til indsprøjtning i eller under huden til erstatning for manglende fedtvæv, til udglatning af rynker eller til at give fyldige læber og kinder. Fillers bliver i dag markedsført som medicinsk udstyr med CE-mærkning. Så er der udstyr til fedtsugning og fjernelse af fedtvæv, invasivt laserudstyr og intenst pulserende lysudstyr. Invasivt laserudstyr bliver f.eks. brugt til at fjerne uren hud, ar, tatoveringer og til forskønnelse af huden. Intenst pulserende lysudstyr bliver f.eks. brugt til hårfjerning. Endelig er der blevet fremsat forslag om, at udstyr til hjernestimulering, hvor elektriske strømninger eller magnetiske/elektromagnetiske spændinger gennemtrænger kraniet for at ændre den neurologiske aktivitet i hjernen, skal inkluderes i bilag 15. Produkterne kan måske i fremtiden blive brugt til at stimulere koncentrationsevnen eller andre intellektuelle funktioner. Tatoveringer er i øjeblikket ikke medtaget i den fælles forståelse under forhandlingerne, men teksterne er endnu ikke justeret, da der arbejdes med det. Regeringen vil arbejde for, at piercinger holdes ude af reguleringen.

Med hensyn til økonomien svarede ministeren, at de statsfinansielle konsekvenser stadig var svære at vurdere endeligt, men det var klart, at der vil være anlægs- og driftudstyr til

udbygning af den europæiske database for medicinsk udstyr (EUROPAMED) og øgede administrative opgaver og udgifter for Sundhedsstyrelsen. Der var også en forventning om, at forslaget vil medføre færre administrative byrder for medico-industrien. Et eksempel på en administrativ lettelse er forslaget om at lade en sponsor nøjes med at ansøge om tilladelse til klinisk afprøvning en gang til EUROPAMED-databasen, selv om afprøvningen skal finde sted i flere lande. Der er stadig en række usikkerheder, der gør det vanskeligt at give en samlet vurdering af de økonomiske og administrative konsekvenser. Bl.a. udestår forhandlingerne med Europa-Parlamentet. Regeringen har fokus på at holde de administrative og økonomiske konsekvenser på et fornuftigt niveau.

Sophie Løhde syntes ikke, det fremstod videre klart i ministerens lange opremsning, hvor på den lange liste regeringen ville gå på kompromis. Hun fandt det derudover dybt utilfredsstillende, at man efter 1 år stadig ikke havde et skøn over forslagets økonomiske konsekvenser, når man bemærker, at der vil være betragtelige anlægsudgifter og øgede administrative byrder for Sundhedsstyrelsen. I anden sammenhæng diskuterer man de økonomiske udfordringer, Sundhedsstyrelsen har med at leve op til sine øvrige opgaver. Hvis ministeren ikke kunne svare på stående fod, måtte han gerne besvare spørgsmålet skriftligt.

Sundhedsministeren sagde, at så snart der var mulighed for at vurdere økonomien, ville man oversende vurderingen.

Om kompromismulighederne sagde ministeren, at nogle af tingene har dobbeltformål, så her giver det mere mening at regulere dem som medicinsk udstyr. Produkter til tatoeringer og piercinger bør ikke reguleres af direktiver, og der så ud til at være tilslutning til det synspunkt. Det var vigtigt at holde fast i en klar definition af, hvilke produkter der skal omfattes, og hvilke krav man stiller til dem. Fordelen ved at indlemme produkterne i forordningen vil være, at kravene til produkterne og kontrollen med fabrikkerne skærpes, men reglerne skal selvfølgelig være så præcise som muligt, så de kan fungere for myndighederne og virksomhederne.

Formanden spurgte, hvad det betød, at ministeren ville give en vurdering af de økonomiske konsekvenser, så snart han kunne. Hvad er det for et grundlag, man mangler? Ofte beror forhandlingerne jo netop også på de økonomiske skøn.

Sundhedsministeren svarede, at man ville kunne give et retvisende billede, når man kan se konturerne af den samlede regulering.

Formanden spurgte, om Sophie Løhde var tilfreds med, at ministeren ikke ville lave økonomiske beregninger, før man har et kompromisforslag. Økonomien kan jo være nok så væsentlig for, hvordan man vil have et forslag til at se ud.

Sophie Løhde undrede sig over, at man ikke kunne komme med et foreløbigt skøn ud fra det forelæggende, når man skriver, at det indebærer betragtelige anlægsudgifter. Hvilken størrelsesorden taler man så om? Sundhedsstyrelsen vil blive pålagt flere administrative

byrder og dermed stigende udgifter. Når man i en anden sammenhæng diskuterer hele styrelsens økonomi og mulighed for at løse sine nuværende opgaver, var det ikke uvæsentligt, hvilke konsekvenser det her ville få. Hun forstod ikke, at man slet ikke forsøger at nærme sig et foreløbigt skøn. Ministerens forgænger havde i øvrigt gjort meget ud af at fortælle, at man havde indledt et samarbejde med medico-industrien på området. Var det strandet, eller er man kommet videre?

Sundhedsministeren syntes, det gav mest mening at vurdere økonomien, når man havde en idé om det samlede forslag, men hvis udvalget ville have en eller anden vurdering af elementerne med den betydelige usikkerhed der er, ville man bestræbe sig på at lave sådan en. Angående samarbejdet med medico-industrien svarede han, at hans indtryk var, at dette samarbejde fungerer som forventet – dvs. fornuftigt.

Pia Adelsteen ville også gerne have en vurdering af forslaget økonomiske konsekvenser. Når man siger, at noget vil have betragtelige udgifter, har man vel lavet en form for vurdering.

Sophie Løhde spurgte, om man siden sidst havde foretaget sig noget i det samarbejde med medicinindustrien.

Sundhedsministeren svarede, at de ikke på nuværende tidspunkt havde en økonomisk vurdering ud over den anførte.

Formanden foreslog, at ministeren skulle komme tilbage i udvalget den 12. eller den 15. december 2014.

2. Europa 2020 – midtvejsevaluering

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0130

Rådsmøde 3351 – bilag 1 (samlenotat side 26)

KOM (2014) 0130 – bilag 1 (regeringens indspil til Kommissionens midtvejsevaluering af Europa 2020-strategien)

Rådsmøde 3342 – bilag 3 (henvendelse af 21/10-14 fra DI: DI's hørings svar til EU-Kommissionens offentlige høring om Europa 2020-strategien)

Sundhedsministeren: Formandskabet har sat Europa 2020 på dagsordenen i flere rådsformationer og altså også på det kommende sundhedsministtermøde. Formandskabets oplæg bygger videre på tidligere drøftelser, der har kredset om sundhedssektorens rolle i samfundsøkonomien. Det har hovedbudskabet, at sundhedsområdet bør tillægges større vægt i Europa 2020 og i det europæiske semester. Formandskabet peger bl.a. på, at der fokuseres for ensidigt på sundhed som udgiftsområde og for lidt på sundhedssektorens bidrag til vækst og beskæftigelse.

Fra regeringens side er vi enige i, at sundhedssektoren har stor betydning for samfundsøkonomien. Vi er også enige så langt, at kvalitet og effektivitet skal tænkes som to sider af samme sag, hvis vi skal imødegå de store udfordringer, som sundhedssektoren står over for i fremtiden. Derfor er vi fra regeringens side positivt indstillet over for at drøfte med de andre medlemslande, hvordan vi hver især kan arbejde med at styrke kvaliteten i de nationale sundhedssystemer og samtidig sikre en mere effektiv udnyttelse af ressourcerne. Det hører også med til billedet, at sundhedssektoren allerede er omfattet af det europæiske semester. Sundhedsområdet er et stort offentligt udgiftsområde, og dermed er det også centralt i forhold til at sikre de offentlige finansers langsigtede bæredygtighed. Der er i det europæiske semester et løbende fokus på effektivitet og på kvalitet i de offentlige udgifter - også på sundhedsområdet, men med hensyn til Europa 2020 i øvrigt er det regeringens opfattelse, at de eksisterende mål og prioriteter forsat er relevante. Det vil sige, vi ikke efterspørger et nyt fokus på sundhed i den sammenhæng.

3. Vaccinationer som effektivt redskab inden for folkesundhed

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3351 – bilag 1 (samlenotat side 28)

Sundhedsministeren: Til sidst vil jeg nævne, at formandskabet forelægger i alt tre sæt rådskonklusioner, som jeg mener, vi fra dansk side kan støtte op om. Konklusionerne om vaccinationer har det hovedbudskab, at vaccinationer spiller en vigtig rolle i den offentlige sundhed. Både for den enkelte og ud fra et samfundsøkonomisk perspektiv. Her handler det jo om, at vaccinationer kan forebygge alvorlig sygdom og i værste fald død. Og at udbrud af de her sygdomme kan være en meget bekostelig affære. Så både for den enkelte og for samfundet giver det god mening, at så mange som muligt lader sig vaccinere. Naturligvis med respekt for den enkeltes frie valg som med al anden behandling. Konklusionerne sætter også fokus på vigtigheden af at informere befolkningen om de gavnlige effekter ved at lade sig vaccinere. Og at der bl.a. gennemføres evidensbaserede studier, der undersøger effekten af de nationale vaccinationsprogrammer. Det kan vi fra regeringens side kun støtte op om.

4. Patientsikkerhed og kvalitet i behandlingen, herunder forebyggelse af og kontrol med infektioner og antimikrobiel resistens

– *Rådskonklusioner*

KOM (2014) 0371

Rådsmøde 3351 – bilag 1 (samlenotat side 31)

Sundhedsministeren: Det andet sæt konklusioner handler om patientsikkerhed. Patientsikkerhed er en hjørnesten i det danske sundhedsvæsen, og selv om vi er kommet langt i Danmark, er vi ikke i mål endnu. Tusindvis af danskere og andre europæere oplever hvert år fejl i forbindelse med deres behandling og pleje i sundhedsvæsenet. Erfaringer fra flere lande viser, at en stor del af fejlene kan forebygges og undgås, når patientsikkerheden styrkes. I den forbindelse kan vi bruge EU-samarbejdet til at udveksle erfaringer og lære af hinanden. Formålet med konklusionerne er overordnet at understøtte og fremme EU-samarbejdet om patientsikkerhed og også at bane vej for et permanent samarbejde.

Fra regeringens side bakker vi op om konklusionerne, og vi mener, at et fortsat samarbejde om patientsikkerhed i EU kan bidrage positivt til den løbende udvikling af vores egen indsats i Danmark.

5. Innovation til gavn for patienterne

– *Rådskonklusioner*

Rådsmøde 3351 – bilag 1 (samlenotat side 33)

Sundhedsministeren: Innovation skaber bedre produkter og behandlinger – og bidrager dermed både til at styrke borgernes sundhed og sikre en bedre ressourceudnyttelse. Men innovation på sundhedsområdet rummer også en række udfordringer, som vi deler med de andre lande i EU. Konklusionerne sætter særligt fokus på to områder, hvor samarbejdet i EU spiller en vigtig rolle. Det gælder udviklingen af innovativ medicin med større behandlingsmæssig virkning. Og det gælder samarbejdet om medicinsk teknologivurdering, som kan støtte landene i deres beslutninger om, hvilke nye produkter og teknologier, de ønsker at tilbyde i sundhedsvæsenet.

På begge områder kan vi fra regeringens side bakke op om et fortsat samarbejde i EU, og vi kan derfor tilslutte os konklusionerne.

6. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

7. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 4. Rådsmøde nr. 3353 (konkurrenceevne – forsknings- og rumdelen) den 5. december 2014

Uddannelses- og forskningsministeren sagde, at der var fem punkter til orientering - fire punkter vedrørte forskning og et rummet.

1. Videnskab med og for samfundet

– *Politisk drøftelse*

Rådsmøde 3353 – bilag 4 (samlenotat side 2)

Uddannelses- og forskningsministeren: Under det første punkt er der en politisk drøftelse om temaet "Videnskab med og for samfundet", som også er et delprogram under Horisont 2020. Programmets overordnede formål er at finansiere projekter, der kan være med til at bygge bro mellem videnskaben og samfundet. Det er rigtig vigtigt, at der er en sammenhæng mellem forskningen på den ene side og samfundets værdier og behov på den anden. EuroScience Open Forum konferencen (ESOF), der blev afholdt i København i juni i år med titlen Science Building Bridges, synes jeg er et glimrende eksempel på, at forskning ikke kun er for forskere, men har betydning for alle. Der var næsten 38.000 danskere på sidefestivalen, der hed "Science in the City", så det kan tydeligvis lykkes videnskaben at få folk op af stolene. Til udvalgets orientering kan jeg sige, at mit ministerium i samarbejde med Københavns Universitet afholder en konference om socialt ansvarlig forskning her den 11. december. Konferencen sætter netop fokus på, hvordan man inddrager borgerne i de problemstillinger, som forskning og ny teknologi afstedkommer.

2. Rådskonklusioner vedrørende samarbejde om Middelhavsområdet

– Vedtagelse

Rådsmøde 3353 – bilag 4 (samlenotat side 4)

Uddannelses- og forskningsministeren: Det andet punkt på dagsordenen vedrører vedtagelse af et sæt rådskonklusioner om et styrket samarbejde i Middelhavsområdet. Der er et ønske om at etablere et offentligt-offentligt partnerskab i stil med BONUS-programmet, som er etableret i Østersøregionen. Det er op til Kommissionen at vurdere, hvordan man bedst kan styrke samarbejdet, og om der skal fremsættes et lovgivningsforslag om et offentligt-offentligt partnerskab. Det er i sidste ende Innovationsfonden, der beslutter, om Danmark skal deltage i sådan et eventuelt partnerskab.

3. Rådskonklusioner vedrørende fremskridt for det europæiske forskningsrum

– Vedtagelse

KOM (2014) 0575

Rådsmøde 3353 – bilag 4 (samlenotat side 6)

Uddannelses- og forskningsministeren: Tredje punkt vedrører vedtagelse af rådskonklusioner om det europæiske forskningsrum European Research Area eller ERA, som det kaldes. ERA handler om områder som fri bevægelighed for forskere og for videnskabelig viden, ligestilling, effektive nationale forskningssystemer og investeringer i forskningsinfrastruktur, som jo ofte er så store, at det er grænseoverskridende store projekter.

Kommissionens fremskridtsrapport om ERA blev drøftet på det seneste møde i Konkurrenceevnerådet, og de kommende rådskonklusionerne fastholder det ambitiøse niveau, som jeg forelagde sidst. Danmark klarer sig godt og er en af frontløberne. Næste skridt er vedtagelsen af en køreplan for en fokuseret indsats for udvalgte ERA-prioriteter. Den køreplan er under udarbejdelse og forventes forelagt Konkurrenceevnerådet til vedtagelse i maj 2015. Jeg vender tilbage til udvalget om dette.

4. Rådskonklusioner vedrørende forskning og innovation som kilde til fornyet vækst

– *Vedtagelse*

KOM (2014) 0339

Rådsmøde 3353 – bilag 4 (sammenotat side 8)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (14) – bilag 38 (side 1248, senest behandlet i EUU 19/9-14)

Uddannelses- og forskningsministeren: Det næste punkt er rådskonklusioner om Kommissionens vækstmeddelelse, som blev drøftet på det seneste møde i Konkurrenceevnerådet som indspil til midtvejsevalueringen af Europa 2020-strategien.

Europa 2020-strategien udstak tilbage i 2010 kursen for de næste 10 år i Europa. Strategien fastlægger bl.a. – og måske som det allervigtigste – EU's målsætning om at bruge 3 pct. af BNP på forskning og innovation. Det er en ret ambitiøs og flot målsætning, og mange har ikke nået den bl.a. på grund af krisen. Jeg mener, at det er vigtigt at holde fast på den på europæisk plan. Forskning og innovation betragtes efterhånden som en integreret del af medlemslandenes strukturpolitik i forhold til at skabe vækst og nye arbejdspladser, og rådskonklusionerne anerkender forskning og innovations betydning som drivkraft for vækst og beskæftigelse. Vi skal sikre større effektivitet og mere kvalitet, når vi investerer offentlige midler i forskning og innovation, hvilket igen kan have en løftestangeffekt på de private investeringer. Vi skal adressere de globale samfundsmæssige udfordringer, vi står over for, og i Danmark har vi sådan set taget forskud på opfordringerne i Kommissionens meddelelse på flere områder. Vi reformerede vores forskningsrådssystem og etablerede Danmarks Innovationsfond, der blev lanceret den 1. april i år. Som jeg tidligere har været inde på her i udvalget er det en af fondens vigtige opgaver at lancere det som rådskonklusionerne også pointerer, nemlig samfundspartnerskaber fra prioriteringskataloget INNO+.

Det tredje og seneste i rækken af disse partnerskaber blev offentliggjort så sent som i forrige uge, den 13. november, og det handler om grøn vækst i det blå Danmark. Det er også et meget efterspurgt partnerskab.

5. Europæisk rumpolitik:

a) Den europæiske rumindustri konkurrenceevne som central faktor for den europæiske økonomi

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0056

Rådsmøde 3353 – bilag 4 (samlenotat side 11)

b) Rådskonklusioner vedrørende den europæiske rumpolitik - retning og fremtidige udfordringer

– *Vedtagelse*

KOM (2014) 0056

Rådsmøde 3353 – bilag 4 (samlenotat side 11)

Uddannelses- og forskningsministeren: Sidste punkt handler om rummet, og der er både rådskonklusioner og en politisk drøftelse på dagsordenen. Jeg er sikker på, at det heller ikke er gået hen over hovedet på udvalget, at europæisk rumforskning i den grad kom på alles læber for nylig. Jeg synes selv, det er dybt fascinerende, at det lykkedes at planlægge og gennemføre en kompliceret mission. Rosettamissionen er virkelig enestående, og at en dansk virksomhed har bidraget til den gør ikke historien dårligere. Det understreger også det niveau, som den europæiske rumsektor har. Europæisk rumforskning er virkelig nået langt og er meget kompetent med stor værdi også for europæisk og dansk erhvervsliv.

Rådskonklusionerne adresserer den fremadrettede europæiske rumpolitik, hvilket jeg også har været i udvalget med tidligere. Det vigtige er forbindelsen mellem EU og den europæiske rumfartsorganisation, ESA, som rummer mere end EU-lande.

Kommissionen opfordres i rådskonklusionerne til at fremme sagen om et tættere samarbejde sammen med ESA. EU har en række interesser i rummet, da EU i stadig stigende grad er afhængig af rumbaseret infrastruktur til en række af fællesskabets politikområder. Den øgede afhængighed af rumbaserede tjenester har heldigvis over de seneste 10 år resulteret i et stadigt tættere og nødvendigt samarbejde mellem EU og ESA.

Der blev i maj måned vedtaget rådskonklusioner om Kommissionens fremskridtsrapport med en status over det igangværende analysearbejde om det fremtidige samarbejde mellem EU og ESA. Jeg mener, at jeg har været i udvalget her to gange med det emne. ESA afholder den 2. december en ministerkonference, hvor der forventes vedtaget en politisk resolutionstekst, der også berører det fremtidige samarbejde mellem EU og ESA. I ESA-resolutionen forventes vi nu i ESA at udtrykke en præference for, at der bygges videre på en trinvis udvikling af den nuværende rammeaftale mellem EU og ESA.

Samtidig skal ESA's generaldirektør sammen med Kommissionen inviteres til i 2016 at komme med forslag til et fremtidigt decideret partnerskab mellem de to organisationer. Kommissionens analysearbejde er stadig i gang, og den nye Kommission forventer, at analyserne foreligger i begyndelsen af 2015, hvorefter en beslutning kan træffes i EU med virkning senest i 2016. Jeg vender tilbage til udvalget herom.

Den politiske drøftelse på rådsmødet kommer til at handle om den europæiske rumindustri konkurrenceevne. Det er regeringens holdning, at rumindustrien altid skal være konkurrencedygtig på såvel det interne europæiske marked som på det globale marked. Fra dansk side vil vi fokusere på, at de rumteknologiske kompetencer ikke koncentrerer sig i få store virksomheder. Ofte findes de nye og innovative løsninger i små og mellemstore virksomheder, og det er vurderingen, at vi har brug for at få det segment med i en konkurrencedygtig rumsektor i Europa, og at danske virksomheder vil have evnen til at bidrage med innovative og konkurrencedygtige teknologier.

6. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

7. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 5. Rådsmøde nr. 3354 (retlige og indre anliggender) den 4.-5. december 2014

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold ville forelægge punkt 17 og 18 på rådsmøde for retlige og indre anliggender den 4. og 5. december 2014 til orientering.

17. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende formueforholdet mellem ægtefæller

– *Status*

KOM (2011) 0126

Rådsmøde 3354 – bilag 1 (samlenotat side 1)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 133 (side 467, senest behandlet i EUU 30/11-12)

Ministeren forelagde punkt 17 og 18 under et.

18. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager vedrørende de formueretlige retsvirkninger af registrerede partnerskaber

– *Status*

KOM (2011) 0127

Rådsmøde 3354 – bilag 1 (samlenotat side 19)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 133 (side 468, senest behandlet i EUU 30/11-12)

Ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forhold: Det drejer sig om to familieretlige sager: forslag til en forordning om formueforholdet mellem ægtefæller og forslag til en forordning om formueforholdet mellem registrerede partnere. Forslagene, der begge er omfattet af retsforbeholdet, indeholder regler om international kompetence, lovvalg og anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i sager om formueforholdene mellem ægtefæller og mellem registrerede partnere. Min forgænger orienterede udvalget om sagen for 2 år siden. Den har siden da alene været drøftet på arbejdsgruppeniveau.

Jeg forventer, at formandskabet på rådsmødet vil orientere om, at der er opnået principiel enighed om hovedlinjerne for reglerne om international kompetence, lovvalg samt anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser. Formandskabet arbejder på et kompromisforslag, der søger at tage hensyn til de medlemsstater, der ikke anerkender ægteskab eller partnerskab mellem to personer af samme køn. Forslaget skal også tage hensyn til de medlemsstater, der finder det diskriminerende ikke at have samme regler for alle former for ægteskaber og partnerskaber. Medlemsstaterne opfordres til at tage stilling til kompromisforslaget inden udgangen af 2015.

Regeringen er generelt positivt indstillet over for forslaget, og formandskabets kompromisforslag giver ikke anledning til bemærkninger.

FO Punkt 6. Rådsmøde nr. 3352 (transport, telekommunikation og energi – transportdelen) den 3. december 2014

Transportministeren meddelte, at der var syv sager på dagsordenen for rådsmødet for EU's transportministre den 3. december 2014. Udvalget havde modtaget en skriftlig orientering om alle sagerne. Ministeren ville i sin gennemgang fokusere på seks forslag, hvoraf fire sager var til orientering og to sager til forhandlingsoplæg. De to sager til forhandlingsoplæg var begge en del af fjerde jernbanepakke. Han lagde ud med sagerne til orientering.

1. Europa 2020-strategi: Rådskonklusioner om infrastruktur og TEN-T (Transport infrastructure and the trans-European network – draft council conclusions)

– *Vedtagelse*

Rådsmøde 3352 – bilag 1 (samlenotat side 3)

Transportministeren: Først er der rådskonklusionerne om infrastruktur og det transeuropæiske transportnet - i daglig tale kaldet TEN-T. Det er sat på dagsordenen til vedtagelse.

TEN-T er de vigtigste europæiske strækninger inden for veje og jernbaner. Nettet omfatter også havne, lufthavne og godsbaneterminaler. Baggrunden for disse rådskonklusioner er drøftelser i Rådet om, hvor afgørende det er, at TEN-T bliver gennemført som planlagt på trods af den økonomiske krise i Europa, og at medlemsstaterne får sikret, at der bliver investeret i den vigtigste europæiske infrastruktur.

Sagen har ikke tidligere været forelagt Europaudvalget. Der er ikke tale om ny lovgivning om TEN-T, men om politiske hensigtserklæringer. Rådskonklusionerne handler om to overordnede emner. Det første emne er gennemførelsen af de ni såkaldte hovednetkorridorer på det transeuropæiske transportnet. Rådet opfordrer til, at samarbejdet mellem medlemslandene, Kommissionen og koordinatorene for korridorerne forstærkes – med særligt fokus på de grænseoverskridende strækninger og på at fjerne flaskehalse.

Det andet emne er finansieringen af det transeuropæiske transportnets infrastruktur. Finansieringen spiller selvfølgelig en central rolle i konklusionerne. Rådet giver Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank tre specifikke forslag til at styrke finansieringen af transportinfrastruktur. Det første er at udvide brugen af innovative finansielle instrumenter og samtidig at udvide paletten af eksisterende tilbud, særlig garantier og lånemuligheder. Det andet er at forbedre betingelserne for de finansielle instrumenter og at øge støtten til projekter med en høj risiko-profil. Det tredje er at modernisere statsstøttereglerne ved f.eks. at præcisere deres anvendelse og forenkle procedurerne.

Fra dansk side er vi generelt positive over for konklusionerne. Vi mener dog, at statsstøttereglerne ikke bør være en hindring for offentlig finansiering af generel national infrastruktur såsom jernbane og veje, og at dette bør stå så klart som muligt i rådskonklusionerne. Vi mener endvidere ikke, at brugen af innovative finansielle instrumenter bør udvi-

des. Vi er tilfredse med de eksisterende. Endelig mener vi, at det bør være arbejdsplanerne for de europæiske transportkorridorer, der må følge de nationale investeringsplaner, og ikke omvendt.

Til sidst kan jeg nævne, at forhandlingerne går i den rigtige retning, og at de vigtigste danske synspunkter i det store hele er blevet imødekommet, herunder konklusionerne om statsstøtte og innovative finansielle instrumenter.

Pia Adelsteen var bekymret over ministerens udtalelse om, at det skal stå så klart som muligt, at det offentlige skal kunne bruge penge på at bygge veje etc. Det burde da være logik for alle - inklusive Kommissionen. Hvad var ministerens kommentar til det? Hvad angår TEN-T-havne, mente Pia Adelsteen, at en havn kan være en TEN-T-havn det ene år, men ikke det efterfølgende - alt efter omsætning. Mange havne i Danmark har grænseoverskridende aktivitet, men ikke alle er TEN-T-havne, og de kan dermed ikke søge midler. Kunne ministeren forklare præcis, hvad TEN-T-betegnelsen er hæftet op på?

Jakob Ellemann-Jensen opfordrede ministeren til at få udvidet det fine kort, som udgør de ni hovedkorridorer. Det gav indtryk af, at Danmark kun går til Fredericia, men det var relevant at føre korridorene videre til Århus og Hirtshals. Sidstnævnte så forbindelsen til Norge også kommer med.

Transportministeren sagde, at man kunne lære af Scandlinesagen. Scandlines havde anklaget Danmark for ulovlig statsstøtte til Øresundsforbindelsen, og spørgsmålet var, hvorvidt man som stat kan anlægge noget, som kan anses som konkurrent til en privat færgerute. Øresundsforbindelsen er statslig infrastruktur, som selskabet Sund og Bælt anlægger og driver sammen med svenskerne. Den sag havde den danske stat vundet, og derfor var det vigtigt for Danmark at sikre, at offentlige penge også kan gå til at bygge infrastruktur fremover. Det er med til at sikre at den danske model, der har været en succes inden for Storebælt og Øresund-projekterne, vil blive det i forbindelse med Fernernforbindelsen og kommende projekter.

Ministeren svarede Pia Adelsteen, at godsomsætningen er afgørende for, om en havn kan betegnes som TEN-T-havn og dermed få del i støtten. Hvis omsætningen falder, kan man risikere at falde ud af TEN-T-gruppen. Han bad Pia Adelsteen om skriftligt at udbede sig en redegørelse for de konkrete mekanismer bag systemet.

På Jakob Ellemann-Jensens spørgsmål om, hvorvidt Jylland glemmes i TEN-T-sammenhæng, svarede ministeren, at Kommissionen p.t. har fokus på Fernerprojektet som et af seks store grænseoverskridende projekter og på korridoren Hamborg-København. Men Jylland er ikke glemt, forstået på den måde; forordningen om Connecting Europe Facility nævner jernbanestrækningen Fredericia-Frederikshavn som et såkaldt forhåndsudpeget projekt. Det er ingen garanti for EU-støtte, men Danmark har gode muligheder for at opnå støtte til projekter på strækningen - herunder også til elektrificeringen. Langt størstedelen af EU-støtten fra denne pulje går til jernbaneprojekter.

Pia Adelsteen spurgte, om man kan færdiggøre et EU-støttet projekt, hvis en havn mister godsomsætning og ikke længere kan være en TEN-T-havn. Det var en underlig måde at gøre det op på. Alle havne, der har en erhvervsmæssig omsætning og gerne vil have bedre infrastruktur, er selvfølgelig interesseret i at søge EU-midlerne, men det er konkurrenceforvridende, at havnene kan ryge ind og ud af betegnelsen TEN-T-havn.

Jakob Ellemann-Jensen fandt det interessant, hvis man fremover skal lade sig befordre med jernbane, hvis man skal nord for Fredericia. Det var Venstre ikke tilhænger af, og han appellerede til, at ministeren fik noget asfalt længere op - til Århus og videre til Hirtshals. En Kattegatforbindelse skulle man også have.

Transportministeren uddybede, at man godt kan søge om TEN-T-midler, selv om man ikke er en TEN-T-havn. De nøjagtige grænser for, hvornår man er TEN-T-havn og dermed har ekstra muligheder for støtte, kunne ministeren ikke sige noget om på stående fod, så det måtte afklares skriftligt. Ministeren var enig med Jakob Ellemann-Jensen i, at det også var relevant at udbygge vejnettet i Danmark. Når han havde nævnt jernbanen, handlede det om, at der gives mere TEN-T-støtte til jernbaner. Men der skal være både jernbane og vej i begge korridorer – Jyllandskorridoren og den fra Fernern og op.

2. Ratificering af den internationale konvention om standarder for uddannelse, certificering og vagthold for mandskab på fiskefartøjer (STCW-F)

– *Principielt enighed*

KOM (2013) 0595

Rådsmøde 3352 – bilag 2 (samlenotat side 1)

Transportministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gennemførelsen af det fælles europæiske luftrum (omarbejdning) (SES II+)

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0410

Rådsmøde 3352 – bilag 1 (samlønotat side 9)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (14) – bilag 59 (side 1300, senest behandlet 3/10-14)

EUU alm. del (13) – bilag 188 (side 338 FO, forhandlingsoplæg forelagt 29/11-13)

Transportministeren: Det andet forslag, jeg vil fremlægge, er forslaget om gennemførelsen af det fælles europæiske luftrum - den såkaldte Single European Sky II+- pakke. Den er sat på dagsordenen til rådsmødet den 3. december til generel indstilling.

Forslaget er forelagt til forhandlingsoplæg i november 2013. I forlængelse af min forelæggelse af sagen for udvalget den 3. oktober i år er forhandlingerne skredet godt frem set fra et dansk perspektiv.

Danmark kan tilslutte sig den udgave af forslaget, der er sat på til generel indstilling. Den tilgodeser nemlig det danske ønske om at opretholde den myndighedsstruktur, vi har i dag, hvor både Naviar - som en selvstændig offentlig virksomhed og udbyder af luftfartstjenester - og Trafikstyrelsen som tilsynsmyndighed kan være under transportministerens ressort.

Det nuværende forslag vil endvidere gøre det muligt for DMI at fortsætte som vejrtjenesteudbyder i sin egenskab af offentlig institution. Jeg er derfor tilfreds med fremgangen i forhandlingerne.

4. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning for så vidt angår flyvepladser, lufttrafikstyring og luftfartstjenester (EASA-forordningen) (SES II+)

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0409

Rådsmøde 3352 – bilag 1 (samlenotat side 25)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (13) – bilag 188 (side 341 FO, forhandlingsoplæg forelagt 29/11-13)

Transportministeren: Sagen er sat på dagsordenen for rådsmødet til generel indstilling. Forslaget har tidligere været forelagt her i Folketingets Europaudvalg til forhandlingsoplæg i november 2013, og i dag forelægger jeg det til orientering.

Forslaget handler overordnet om at harmonisere de eksisterende regelsæt inden for områderne om det fælleseuropæiske luftrum og Det Europæiske Luftfartsagentur, også kaldet European Aviation Safety Agency (EASA). Med forslaget ønsker Kommissionen bl.a. at sikre, at snitfladen mellem de eksisterende regelsæt forenkles og gøres tydeligere. Kommissionen ønsker også at sikre en skarp opdeling af opgaver mellem Det Europæiske Luftfartsagentur, Kommissionen og Den Europæiske Organisation for Luftfartens Sikkerhed - i daglig tale kaldet Eurocontrol.

Fra dansk side støtter vi generelt forslagets overordnede formål om at harmonisere, effektivisere og forenkle de eksisterende regelsæt på området. Efter Kommissionens oprindelige forslag skulle reglerne udvides til at også at gælde for militære flyvepladser med civile operationer. I formandskabets kompromisforslag er militære operationer og flyvepladser dog undtaget fra anvendelsesområdet, hvilket har været et vigtigt punkt for Danmark, idet vi mener, at det er et nationalt anliggende at regulere militære flyvepladser.

Overordnet set er jeg derfor tilfreds med fremgangen i forhandlingerne.

5. Forslag til ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde for så vidt angår åbning af markedet for indenlandsk passagertransport med jernbane og forvaltning af jernbaneinfrastrukturen (Markedsåbningsdirektivet) (Fjerde jernbanepakke)

– *Generel indstilling/ fremskridtsrapport*

KOM (2013) 0029

Rådsmøde 3352 – bilag 1 (sammenfatning side 35)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (14) – bilag 59 (side 1303, senest behandlet i EUU 3/10-14)

EUU alm. del (13) – bilag 513 (side 1007 FO, forhandlingsoplæg forelagt 28/5-14)

Transportministeren: Direktivet er en del af den fjerde jernbanepakke, og forslaget er sat på til fremskridtsrapport. Sagen blev forelagt til forhandlingsoplæg i maj 2014 og forelægges i dag til orientering. Jeg har senest forelagt den til orientering den 3. oktober i år.

Det overordnede formål med Kommissionens forslag er for det første at sikre lige adgang til infrastrukturen gennem styrkelse af infrastrukturforvalterens uafhængighed og for det andet at åbne markedet for indenlandsk passagertransport. Kommissionens forslag om adskillelse mellem infrastrukturforvalter og jernbanevirksomhed går efter dansk optik for vidt.

Vi støtter generelt op om en juridisk og økonomisk adskillelse mellem infrastrukturforvalter og operatøren. Dog er det vigtigt, at den danske model kan opretholdes for at sikre transportpolitiske mål. Den danske model er, at Banedanmark som en styrelse under Transportministeriet administrerer infrastrukturen, mens DSB som en selvstændig offentlig virksomhed under Transportministeriet driver jernbanevirksomhed.

En lang række lande støtter op om dette synspunkt, og i formandskabets kompromisforslag kan teksten rumme den danske model, hvilket har været et vigtigt punkt i forhandlingerne fra dansk side. Til sidst er det vigtigt at nævne, at markedet for national passagertransport i Danmark allerede er åbent, og at enhver operatør siden år 2000 har kunnet drive persontrafik i Danmark.

Samlet set er jeg tilfreds med fremgangen i forhandlingerne af forslaget.

Pia Adelsteen sagde, at som fremført på et tidligere møde, var Dansk Folkeparti skeptisk over for den fjerde jernbanepakke og specifikt den måde, hvorpå virksomhederne ifølge den skal indrettes. Tyskerne ønskede en undtagelse, hvilket de sikkert havde fået.

FO 6. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1192/69 om fælles regler for normaliseringen af jernbanevirksomheders regnskaber (fjerde jernbanepakke)

– *Generel indstilling*

KOM (2013) 0026

Rådsmøde 3352 – bilag 1 (sammenotat side 49)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (12) – bilag 301 (side 883, senest behandlet i EUU 1/3-13 – præsentation af 4. jernbanepakke)

Transportministeren: Forordningen er sat på til generel indstilling. Sagen har været forelagt til orientering i marts 2013, og nu forelægger jeg den til forhandlingsoplæg. Forslaget giver medlemsstaterne mulighed for at give kompensation til visse jernbanevirksomheder for betaling af forpligtelser, som f.eks. særlige familieydelse og pension, uden at det er i strid med reglerne om statsstøtte. I Danmark er det DSB.

Kommissionen vurderer, at forordningen er forældet og uforenelig med gældende EU-ret, og foreslår derfor en ophævelse af forordningen. I dag benytter DSB sig ikke af reglerne i forordningen, og DSB's historisk betingede udgifter til tjenestemandspensioner håndteres via andre regelsæt.

De fleste lande støtter Kommissionens forslag om en ophævelse, og der er opbakning blandt medlemslandene til at fastsætte en rimelig overgangsperiode.

FO Mit forhandlingsoplæg er på denne baggrund, at man fra dansk side støtter en ophævelse af forordning nr. 1192/69/EØF, dog med en rimelig frist for ophævelsens ikrafttrædelse, således at DSB's historisk betingede merudgifter til tjenestemandspensioner om nødvendigt kan håndteres i denne forbindelse, såfremt DSB vil gøre brug af de muligheder, som forordningen giver.

Pia Adelsteen havde forstået det således, at ministeren støtter, at man fjerner den forældede retsakt, men at den mulighed for at give kompensation, som den forældede retsakt indeholdt, skal indgå i den nye retsakt, i fald DSB får lyst til at gøre brug af den. Det lød forvirrende på et højere plan.

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at Venstre kunne støtte ministerens forhandlingsoplæg.

Finn Sørensen sagde, at Enhedslisten umiddelbart ikke kunne støtte forhandlingsoplægget. Forordningen bør ikke afskaffes, hvis konsekvensen er, at muligheden for at kompensere for tjenestemandspensionerne forsvinder på sigt. Støtte fra Enhedslisten krævede, at regeringen forpligtede sig til at lægge afgørende vægt på, at den mulighed ikke forsvinder med den gamle forordning. Så skulle muligheden bare sikres på anden vis.

Transportministeren svarede Pia Adelsteen, at han ikke havde argumenteret for en undtagelse, men for en overgangsperiode. Han understregede, at DSB ikke gør brug af

den model, som Kommission nu foreslår ophævet, men håndterer spørgsmålet om tjenestemænd og pension på anden vis. Det ville derfor ikke have nogen konsekvenser i Danmark, men for at være helt sikker, ville regeringen altså arbejde for en overgangsperiode. Over for Finn Sørensen beklagede han, hvis han ikke havde været tydelig nok. DSB håndterer spørgsmålet om tjenestemandspensioner uden at gøre brug af den ordning, man vil forkaste. Man må derfor gå ud fra, at det også kan lade sig gøre fremover, men for at gå med livrem og seler vil man fra dansk side arbejde for en overgangsordning.

Pia Adelsteen spurgte, om det var rigtigt, at det var en forordning, der skulle fjernes? Hun hadede jo EU-forordninger, så det i sig selv ville være positivt. I så fald ville hun sige ja til forhandlingsoplægget.

Finn Sørensen mente ikke, at EU skal bestemme, hvorvidt DSB skal have mulighed for at gøre brug af muligheden for kompensation. DSB kunne måske få brug for det på sigt. Enhedslisten måtte derfor fastholde deres nej til forhandlingsoplægget.

Pia Adelsteen gentog sit spørgsmål om, hvorvidt man fjerner en EU-forordning. Hvis ja, støttede hun forhandlingsoplægget. Hvis nej, kunne hun ikke støtte det.

Finn Sørensen bemærkede, at retstilstanden kan blive forværret, når man ophæver en forordning. Det var efter Enhedslistens opfattelse tilfældet i denne sag, fordi forordningen siger, at lande har ret til at kompensere jernbaneselskaber for pensionsforpligtelser. Den ret forsvinder med forordningen. Ministeren ville arbejde for en overgangsperiode, men at man principielt er tilhænger af forslaget og mener, at særbestemmelsen ikke skal være der. Det kan medføre, at landene kan blive beskyldt for ulovlig statsstøtte, hvis de alligevel kompenserer, når forordningen er ophævet. DSB benyttede sig ikke af forordningen, men man kunne ikke udelukke, at DSB får brug for det. Det var derfor dumt at afskære sig fra den mulighed. Enhedslisten fastholdt derfor modstanden mod mandatet.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten havde stemt imod det.

FO 7. Forslag til forordning for så vidt angår åbning af de nationale markeder for personbefordring med jernbane (PSO-forordningen) (fjerde jernbanepakke)

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2013) 0028

Rådsmøde 3352 – bilag 1 (samlenotat side 53)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (14) – bilag 59 (side 1304, senest behandlet i EUU 3/10-14)

Transportministeren: Forslaget er en del af fjerde jernbanepakke og er sat på Rådets dagsorden til fremskridtsrapport. Jeg har tidligere forelagt sagen til orientering, senest i oktober i år. I dag forelægger jeg sagen til forhandlingsoplæg. Forslaget handler overordnet om de nationale markeder for personbefordring med jernbane.

Jeg vil nævne tre vigtige emner i forslaget.

For det første er der et forslag om fælles regler for tildeling af kontrakter om offentlig personbefordring, dvs. at kontrakter skal sendes i udbud fra december 2019. Overordnet set er regeringen ikke modstander af konkurrence eller udbud. Vi mener blot, at det må være op til de enkelte lande selv at beslutte om og i hvilket omfang, de ønsker at gennemføre udbud af togdriften.

Der kan være fordele ved udbud, idet konkurrencen i mange tilfælde kan fremme bedre og billigere løsninger. Der kan også være problemer med udbud i forhold til at sikre netværksfordele, sikkerhed for uforstyrret opretholdelse af trafikbetjeningen og kontinuitet i den langsigtede udvikling af sektoren. Disse problemer er særlig vigtige i perioder med store investeringer i infrastrukturen - f.eks. når man som i Danmark skal skifte togmateriel fra diesel- til eltog.

I Rådet tegner der sig ikke på nuværende tidspunkt et entydigt billede af Rådets position. Vi vurderer dog, at Kommissionens forslag om obligatorisk udbud ikke bliver afvist, selv om der fortsat er usikkerhed i forhold til et par af de større landes positioner. Mange lande lægger vægt på tilstrækkeligt lange overgangsordninger og på, at forskellige former for trafik kan undtages for udbud.

Det andet af de tre emner er forslaget om planer for offentlig personbefordring. Det er Kommissionens tanke, at der i disse planer skal fastsættes mål for den offentlige transportpolitik og udbud. Dette mener regeringen bør være frivilligt.

Det tredje emne er forslaget om, at medlemsstater skal sikre adgang til rullende materiel for interesserede operatører, hvor der ikke findes et velfungerende leasingmarked. Danmark har allerede ved udbud af togtrafik anvendt vilkår om adgang til rullende materiel, der i høj grad svarer til det foreslåede.

FO Mit forhandlingsoplæg er på denne baggrund, at man fra dansk side:

- lægger vægt på, at det skal være op til medlemslandene selv at vurdere, om og i hvilket omfang de ønsker at anvende udbud i jernbanesektoren,
- ikke arbejder imod Kommissionens forslag om obligatorisk udbud, så længe der er mulighed for, at der vil være et flertal for Kommissionens forslag, og at man i den forbindelse:
 - o lægger afgørende vægt på en overgangsperiode, der giver mulighed for tilstrækkelig tid til omstilling, således at fuldt udbud først skal være gennemført på et senere tidspunkt end i Kommissionens forslag, f.eks. i slutningen af 2020'erne;
 - o lægger vægt på, at det bliver muligt at undtage trafikken på lokalbanerne for obligatorisk udbud, da omkostningerne ved udbud let kan overstige udbudsgevinsterne;
 - o lægger vægt på, at tilsynsorganet ikke tildes nye beføjelser, herunder i forhold til at overvåge de offentlige transportplaner;
 - o arbejder for, at forslaget om offentlige transportplaner, der fastsætter mål for den offentlige transportpolitik, udgår af forslaget eller gøres frivilligt.

Pia Adelsteen pointerede, at der i Trafikministeriets notat stod, at man kan se både fordele og ulemper ved udbud. Netop derfor syntes hun, at det skulle være et nationalt anliggende. Det var også den konklusion, hun kunne læse ud i notatet, men samtidig stod der, at man ikke ville arbejde imod det, hvis Kommissionen fastholder, at alt skal i udbud. Det var underligt og krævede en kommentar fra ministeren.

Jakob Ellemann-Jensen var overrasket over, at ministeren lagde afgørende vægt på, at det ikke skal være muligt at øge udbud af jernbanedrift før i slutningen af 2020'erne. Kunne ministeren uddybe det? Mente ministeren, at det ville det styrke eller mindske muligheden for at bringe jernbanedriften i Danmark i udbud?

Finn Sørensen sagde, at Enhedslistens principielle holdning var, at regeringen skal lægge afgørende vægt på det, som regeringen selv har sagt, nemlig at det må være op til de enkelte medlemslande at beslutte om og i hvilket omfang, de ønsker at gennemføre udbud af togdriften. Hvis regeringen lægger afgørende vægt på det, betyder det, at regeringen går imod direktivet, hvis det ikke bliver imødekommet. I tråd med Jakob Ellemann-Jensens spørgsmål ville Finn Sørensen gerne have præciseret, hvad det betyder, at regeringen vil lægge afgørende vægt på en overgangsperiode.

Transportministeren sagde, at der jo var forskel på at lægge vægt og lægge afgørende vægt på noget. Regeringen kunne godt lægge afgørende vægt på, at udbud udelukkende skal være en national beslutning, og ikke noget som EU skal blande sig i, men man måtte konstatere, at der var et flertal for Kommissionens forslag. Hvis man lagde afgørende vægt på det, ville man i Danmark ikke have mulighed for at arbejde konstruktivt for, at kravet også kan blive til virkelighed. At man elektrificerer hele Danmarks jernbane får store konsekvenser for togdriften, og ministeren havde ikke mødt en eneste person med forstand på togdrift, som syntes, det var en god idé at gennemføre udbud i en periode, hvor man går fra gamle dieseltog og dårlige skinner til kæmpe investeringer og helt nyt eltogssystem. Hvordan skulle man kunne lave en kontrakt, der vil ændre sig fundamentalt undervejs? Ministeren kunne godt forstå, hvis man lagde afgørende vægt på, at udbud skal være i national interesse, men man risikerer, at der ikke bliver mulighed for at få en ordentlig overgangsperiode til at få afsluttet allerede planlagte investeringsprojekter. I Danmark kan man politisk indføre udbud, præcis som man vil. Spørgsmålet var, om man må have lov til at gøre det i takt med, at man bliver færdig med elektrificeringen af jernbanerne, eller om man skal få det ind som et krav allerede fra 2018, som i givet fald vil være i opstarten af togfondsinvesteringerne.

Ministeren sagde til Jakob Ellemann-Jensen, at regeringen mener, at de enkelte lande skal have muligheden for at definere, hvornår, hvorvidt og hvordan de vil lave togudbud. Der var intet, der forhindrer, at man i morgen laver udbud på de strækninger, man syntes, hvis man kan blive politisk enige om det. Han anbefalede dog en praktisk tilgang til sagerne. Som togrejsende er man sikkert bedøvende ligeglad med, hvem der kører toget – der skal bare være rettidigt. I de lande, der havde hastet udbud igennem, var det gået galt, før det var gået godt, og det havde efterfølgende krævet store investeringer at få det rettet op på situationen. Hvis man til gengæld planlægger i god tid og gør det fornuftigt er erfaringerne gode, som f.eks. ved det midt- og vestjyske udbud. Når ministeren sagde slutningen af 2020'erne handlede det om, at togfondsinvesteringerne vil være afsluttet til den tid, og i praksis vil den danske jernbane være klar til, at man kan gøre ved den, hvad man vil. København-Køge-Ringsted bliver færdig i 2018 som den første strækning, men alle investeringerne er først på plads i slutningen af 2020'erne.

Formanden ønskede at få klarlagt, om ministeren var for eller imod en obligatorisk udbudsmodel. Ministeren havde i sit forhandlingsoplæg bedt om, at man kun lægger vægt på, at landene selv skal kunne vælge. Det gjorde man af forhandlingsmæssige årsager. Men hvad mente ministeren med at lægge afgørende vægt på overgangsperioden? Ministeren sagde, at udbud først bør gennemføres i slutningen af 2020'erne, men hvad var udspillet til, hvad en overgangsperiode skal være? Hvad sagde de andre lande, og var det et realistisk forhandlingsscenario med så lang en udbudsperiode? Endelig måtte ministeren også uddybe, hvad udbudsdiskussionen havde at gøre med anlægsinvesteringer i jernbanenettet. Ministeren fik det til at lyde, som om nye investeringer skulle være en hindring for udbud.

Pia Adelsteen kunne ikke støtte forhandlingsoplægget. Ministeren havde sagt, at man på grund af et kæmpe infrastrukturprojekt var nødt til at have en overgangsordning indtil

slutningen af 2020'erne, før man kan lave udbud på jernbaneområdet. Dermed sagde han, at når man ændrer jernbanestrukturen, kan man ikke sende driften i udbud.

Det betød vel så, at hvis man sagde ja til direktivet, kan man aldrig ændre en jernbanes struktur. Fremover vil det kun være reparationer, fordi banerne ikke kan sendes i udbud. Det gav ingen mening. Man sagde samtidig, at man gerne ville undtage lokalbanerne, fordi det var dyrt at lave udbudsmateriale. Hun mente, det måtte være op til politikerne eller til lokalbanerne, og af samme årsag så hun gerne, at udbud bliver en national beslutning. Derudover ville hun gerne vide, om S-togene skal betragtes som en lokalbane, og dermed muligvis også kan undtages fra udbud. Det var ellers oplagt at lave et udbud på S-togene.

Jakob Ellemann-Jensen bad ministeren gentage, hvad regeringen lægger afgørende vægt på i forbindelse med fjerde jernbanepakke. Det fremgik ikke af samlenotatet, at der blev lagt afgørende vægt på noget som helst. Det var relevant for en stillingtagen til forhandlingsoplægget, at man fra regeringen side er klar over, hvad den egentlig vil.

Finn Sørensen var meget usikker på, hvad ministeren lagde afgørende vægt på i forhold til en overgangsperiode. Hvis man vidste, at man ikke kunne få et flertal for at få fjernet kravet om obligatorisk udbud, kunne man godt overveje at have en anden mulighed med i bagagen. Det var dog svært for dem, der kunne føle sig fristet til at sige ja til forhandlingsoplægget, at vide, præcis hvad de sagde ja til. Hvor lang skulle overgangsperioden være? Og kunne ministeren præcisere de andre forslag ud over det med udbud. Her tænkte han også på tilsynsorganet, der ikke har noget demokratisk mandat. Enhedslisten var enig med ministeren i, at det ikke skal tillægges kompetencer af politisk karakter. Ville ministeren også lægge afgørende vægt på det? Og hvad med det rullende materiel? Ministeren sagde, at der ikke var et væsentligt behov for EU-regler på området, men burde han så ikke lægge afgørende vægt på, at der ikke kommer fælles regler på et område, hvor det er overflødig?

Transportministeren svarede formanden, at regeringen ikke er modstander af konkurrence eller udbud, men at den mener, at det må være op til medlemsstaterne selv at beslutte, om de vil have togdriften i udbud. Det handlede ikke om at være for eller imod, men om hvor beslutningen bør træffes. Han citerede fra regeringens samlenotat: "Regeringen vil arbejde konstruktivt med i forhandlingerne om Kommissionens forslag, herunder arbejde for, at der skabes en større fleksibilitet for medlemslandene inden for rammerne af en model med obligatorisk udbud". At det var vigtigt med fleksibilitet handlede om erfaringen med tidligere udbud. Det midt- og vestjyske jernbaneudbud var forbundet med problemer i starten, men var siden blevet en stor succes. Kystbaneudbuddet havde derimod været en dundrende fiasko. Man måtte undervejs ændre i kontrakten, fordi der var gang i et kæmpe stationsbyggeri under Malmø. Det havde store konsekvenser for togdriften, også i Danmark. Ved udbud er det bod og bøder, hvis man ikke lever op til køreplanen, og man skal finde ud af, hvem der er skyld i forsinkelser og aflysninger. Ministeren tilføjede, at hver tredje forsinkelse til Helsingør skyldes hændelser i Sverige. Ved udbud handler det om klart at definere, hvilken ydelse man kan levere, men den definition er vanskelig at lave, hvis man ikke kan sige præcis, hvor meget der skal graves op, hvor-

når man skal indsætte busser, hvilke forsinkelser der vil være etc. Ministeren foreslog at læse forhandlingsoplægget op igen.

Formanden sagde, at det var vigtigere, at ministeren forklarede, hvorfor formuleringen om at lægge afgørende vægt på en overgangsperiode ikke stod i samlenotatet. Mange partier var fraværende her på dette tidspunkt af mødet, men diskussionen var vigtig, fordi ministeren bad om et mandat, hvor regeringen lægger afgørende vægt på noget. Det var vagt formuleret i samlenotatet.

Jakob Ellemann-Jensen gjorde det klart, at hvis forhandlingsoplægget ikke var loyalt skildret i samlenotatet, røg flertallet fra Venstre.

Formanden konstaterede, at Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti og Socialistisk Folkeparti ikke var til stede. Partierne var gået ud fra beskrivelsen i samlenotatet, og det var et problem nu, hvor den ikke svarede overens med ministerens forhandlingsoplæg. Formanden havde ikke før stået i en lignende situation. Hvad var forklaringen på forskellen på formuleringen i samlenotatet og i ministerens forhandlingsoplæg?

Transportministeren sagde, at man så måtte prøve at løse problemet. Så vidt han forstod, er det ikke praksis at skrive selve forhandlingsoplægget i samlenotatet. Det indeholder snarere regeringens holdning. Han gentog, at regeringen lægger vægt på, at det bør være op til medlemslandene at bestemme, hvorvidt og i hvilket omfang de vil gennemføre udbud. Det var altså ikke afgørende vægt, regeringen lagde på det. Regeringen sagde også, at den ikke vil arbejde imod Kommissionens forslag om et obligatorisk udbud, så længe der er mulighed for et flertal for Kommissionens forslag. I den forbindelse lægger regeringen afgørende vægt på en overgangsperiode, der giver mulighed for tilstrækkelig tid til omstilling, således at fuldt udbud først skal være gennemført på et senere tidspunkt end i Kommissionens forslag, f.eks. i slutningen af 2020'erne. Ministeren gentog resten af forhandlingsoplægget i sagen.

Kommissionens forslag var, at man fra 2019 skulle begynde at binde al jernbanedrift op på kontrakter, og at de skulle gælde fra 2022. Regeringens holdning var, at det bør være op til de enkelte lande at beslutte det. Det lagde regeringen vægt på. Man arbejder ikke imod Kommissionens forslag om obligatorisk udbud, så længe der er mulighed for, at der vil være et flertal for Kommissionens forslag. I det konstruktive arbejde går man ind og lægger afgørende vægt på en overgangsperiode – og lægger derudover vægt på at undtage noget lokaltrafik.

Formanden forstod det sådan, at ministeren selv var imod, at udbud skal være obligatorisk, idet han understreger, at det bør være op til medlemslandene. Af forhandlingstekniske årsager valgte man alligevel at gå ind for det, og det måtte være et udtryk for, at Danmark står meget alene med synspunktet. Formanden gjorde det klart, at det er den mundtlige forelæggelse, der gælder, og det var dermed problematisk, at der i notatet bare stod, at "regeringen var særligt opmærksom på overgangsperioder, der giver tilstrækkelig tid til omstilling". Til orientering måtte hun understrege, at den formulering var langt fra

formuleringen om at lægge afgørende vægt på det, og at man på den måde vanskeliggjorde medlemmernes forberedelse af mandatgivningen i udvalget.

Pia Adelsteen gentog sit nej til mandatet og sit spørgsmål om, hvorvidt S-togene er at betragte som lokalbaner. Ville man prøve at få undtaget S-togene fra udbudstvungen, som man i øvrigt principielt ikke ønsker? Hun foreslog i øvrigt, at man ser på den måde, man udbyder strækninger på. Hende bekendt foregår der også reparationsarbejde på Vestkysten, hvor der er en anden togoperatør end DSB, uden at det nødvendigvis giver forstyrrelser. Man ville have et problem med jernbanenettet fremover, hvis det ikke kunne lade sig gøre, så det var også et spørgsmål om, hvordan man opdeler strækninger.

Jakob Ellemann-Jensen takkede for genopfriskningen. Han var med på, at den mundtlige fremlæggelse var den afgørende, og at de tilstedeværende træffer beslutningen. Ministeren kunne vel være enig i, at det var givet på forhånd, at hvis ikke man opnår det, man lægger afgørende vægt på, vil Danmark ikke deltage i yderligere forhandlinger.

Finn Sørensen syntes, der var for mange vage formuleringer. At man i oplægget sagde, at et fuldt udbud kan udskydes til "f.eks. i slutningen af 2020erne", var en af dem. Det bliver jo også en del af en forhandlingsproces, hvor man kan havne et ubehageligt sted. Enhedslisten delte ministerens holdning om, at det ikke skal være obligatorisk med udbud, men det var også for uklart, hvad definitionen var på en lokalbane, som også påpeget af Pia Adelsteen. Hvis man taler om forhandlinger om en overgangsperiode, følte han, at man køber katten i sækken ved at sige ja til det. Enhedslisten syntes, hvis man mener, at det er medlemslandene selv, der skal bestemme, i hvilket omfang de sender jernbanedrift i udbud, skal man vel også lægge afgørende vægt på det. Han mente dog ikke, at "lægge afgørende vægt på" betyder, at man skal forlade forhandlingerne. Det var uklogt uanset holdning.

Transportministeren uddybede, at S-toget ikke er en lokalbane. Lokalbaner var tidligere privatbaner og drives nu af regionerne.

Ministeren mente, at det burde være op til det enkelte land, om man vil udbyde jernbanedrift. Der kan være gode argumenter for og imod at udbyde f.eks. S-togsnettet. Det var en politisk beslutning.

Til Jakob Ellemann-Jensen sagde ministeren, at der blandt de lande, der har markeret deres holdning, ikke er et eneste, der ikke også arbejder for en længere tidshorizont end i det oprindelige forslag. Det var derfor urealistisk at forestille sig, at den længere overgangsordning ikke skulle blive til noget.

Formanden spurgte, hvorfor man så lagde afgørende vægt på det.

Transportministeren sagde, at det var for, at Danmark kan gå så stærkt som muligt ind i forhandlingerne og for at vise Europaudvalget, at det var hovedpunktet.

Jakob Ellemann-Jensen kunne konstatere, at det var risikofrit for ministeren. Ministeren kunne gå fra mødet med et mandat, hvis han fjernede ordet "afgørende". Han var enig i, at det var et vigtigt punkt og støttede gerne regeringen i det, men processuelt var der noget forkert i, at regeringen ikke fortæller udvalget på forhånd, at der er noget, man vil lægge afgørende vægt på. Her må man også være klar over ordets betydning for udvalget. Hans støtte til forhandlingsoplægget afhang af, om ordet afgørende kunne fjernes.

Pia Adelsteen spurgte, hvad der så vil ske, hvis regionerne bliver nedlagt, som Dansk Folkeparti ønsker det. Hvad er så en lokalbane? Og hvad vil det betyde i forhold til direktivet?

Transportministeren sagde, at han ikke kendte til Dansk Folkepartis politik på området og derfor ikke kunne sige, hvordan man vil organisere jernbanerne efter eventuel lukning af regionerne.

Ministeren forstod det således, at når der stod i samlenotatet, at regeringen særligt vil arbejde for noget, mente udvalget ikke det var det samme som at lægge afgørende vægt på. Når det stod således i samlenotatet, betød det dog ifølge hans embedsmænd, at man vil lægge afgørende vægt på det.

Formanden spurgte, om ministeren ville ændre forhandlingsoplægget. Stod han fast på at lægge afgørende vægt på overgangsperioden, eller ville han nøjes med at lægge vægt på?

Transportministeren sagde, at han ikke kunne ændre i det mandat, han bad om at få, og som havde været drøftet med forskellige udvalgsmedlemmer. Præcis ordene "at lægge afgørende vægt på" var blevet brugt.

Formanden understregede, at ministeren forelagde det mandat, som han bad om at få med sig i de videre forhandlinger, mundtligt i Europaudvalget. Stod ministeren fast på det mandat, som han havde forelagt?

Jakob Ellemann-Jensen sagde, at udvalget gerne ville sende ministeren af sted med et solidt mandat. Det kunne godt være, at embedsværket mente, at "man særligt vil arbejde for" var den formulering, man plejede at bruge, men det var ikke hans opfattelse. Og det talte i situationen, fordi han sad med flertallet.

Ministeren havde sagt, at han ville lægge afgørende vægt på overgangsperioden for at have den stærkeste mulige forhandlingsposition, og at der i øvrigt er bred konsensus om det, som man vil lægge afgørende vægt på. Det betød, at det forhandlingsoplæg, som han lagde op til at ville støtte ministeren i, ikke vil forværre ministerens forhandlingsposition på nogen måde. Så inden der gik ministerium kontra udvalg i det, syntes han, at ministeren skulle sige, at man ville forhandle ud fra det fremlagte i samlenotatet. Det andet kunne han ikke støtte.

Formanden sagde, at det var et spørgsmål om, hvorvidt ministeren ville have et forhandlingsmandat med til sit rådsmøde, eller om man skulle arrangere et nyt møde med udvalget.

Transportministeren sagde, at han så måtte spørge udvalget, hvornår han kunne komme igen og fremlægge sagen. Der var tale om et øjebliksbillede, men han havde også sagt, at ikke alle lande havde meldt ud endnu. Forhandlingerne var komplekse, men det ville være godt for Danmark at arbejde for en overgangsperiode. Så vidt han forstod meldingerne fra et flertal i udvalget, var man enig i substansen - altså at det er fornuftigt med en overgangsperiode, som er længere end den i det oprindelige forslag. Det så ud som om, at der var et flertal af lande, som var enige med Danmark. Man havde i hvert fald ikke registreret nogen lande, som var tilhængere af forslaget, men ikke ville have en overgangsperiode. Forhandlingssituationen var den, at sagen var til fremskridtsrapport på rådsmødet, og man var dermed i en fase i forhandlingerne, hvor landene ikke endeligt har fremlagt en klar politik. Han kunne dermed ikke vide, hvad de andre lande ville komme tilbage med. Nogle lande vil måske ændre holdning undervejs, eller dem, der endnu ikke havde meldt ud, vil måske pludselig trække i den anden retning. For regeringen er overgangsperioden det afgørende, når man skal forhandle konstruktivt. Og hvis man skal kunne gøre det med overbevisning, vejer et mandat, hvori der står afgørende vægt, tungt i forhandlingerne.

Formanden bemærkede, at det ikke nødvendigvis var den bedste forhandlingsposition at have et mandat, hvor man lægger afgørende vægt på noget. Det betyder, at man stemmer nej til forslaget, uanset hvilket kompromisforslag man måtte nå frem til. Måske var der behov for en snak om, hvordan ordene skal falde i udvalget. Hun foreslog et nyt møde med et nyt forhandlingsoplæg den kommende tirsdag.

8. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Siden sidst

Transportministeren: Under punktet siden sidst vil jeg kort orientere om, at Rådet den 8. oktober 2014 opnåede generel indstilling på forslaget om regler for adgang til markedet for havnetjenester og finansiel gennemsigtighed for havne. Den såkaldte havnepakke. Hvad angår fjerde jernbanepakke, blev både markedsåbningsdirektivet og PSO-forordningen drøftet.

En lang række medlemslande opfordrede formandskabet til også at fokusere på den tekniske del af jernbanepakken. Samtidig blev forslaget om et fælleseuropæisk luftrum drøftet, og der blev vedtaget en fremskridtsrapport, som overordnet set tilgodeser de danske synspunkter. Endeligt var der en næsten fuld bordrunde i en orienterende debat om meddelelsen om åbning af markedet for civile droner.

Jeg opfordrede Kommissionen til at fremsætte et lovforslag med henblik på at skabe fælles standarder for dronerne og til, at der skal laves regulering for selve anvendelsen af dronerne i luftrummet. Samtidig understregede jeg, at der skal tages hensyn til databeskyttelse og privatlivets fred, og at det er vigtigt, at en ny lovgivning ikke lægger hindringer i vejen for et marked i udvikling i form af administrative byrder.

Til slut kan jeg oplyse, at det lettiske formandskab på arbejdsgruppeniveau har tilkendegivet, at de vil arbejde videre med både den tekniske og politiske del af fjerde jernbanepakke og forslagene i SESII+-pakken